

мистецький проект

Атмосфера

на лінії горизонту

У кожного з нас своя Дорога...

Хтось вже знайшов її, хтось
перебуває у пошуку, проте, ми рухаємося... до
лінії горизонту.

Тут не важливо хто ти, який ти —
єдиноважливим є те, що ми рухаємося.
Дорога прямує до горизонту, очі номада
знаходяться на лінії горизонту, погляд
спрямований в недосяжну далеч, проте
ти йдеш і ніщо не здатне тебе зупинити.
Ми єдині у русі, саме рух споріднює нас.

Олег Сидор-Гібелинда. Відповідь знає тільки вітер.

Хоча найдавніший різновид творчості – подорожній (серед великих зразків якого одразу на думку спадає Гомерова "Одісея"), та поцінування "високої сутності переміщень" приходить до творчої людини не одразу. Зазвичай мандрують з якимись прагматичним цілями; "незацікавлене задоволення" (термін Канта) від подорожі – дитя Нового часу, та раніше було не так. Торгівля, дипломатія, пілігрімаж довго виступали дороговказами, аби лише наприкінці XVIII століття поступитися місцем звичайнісінькій "охоті к перемене mest", заряджений спливом та нудьгою, привілеєм денді, та не простих смертних.

З того часу Бедекер витісняє "Raccontano le meraviglie del mondo", а інформаційне табло в аеропорту

З тою різницею, що про енігми Елевсину ми так нічого й не дізнаємося (Еміль Чоран припустив, що енігм і не існувало зовсім!), а от послідовні фази "духовної подорожі", прожитої, однак, цілком матеріально, постають сьогодні перед нами у світлинах.

Свобода народжується не на барикадах, а на тотальному запереченні всіх барикад чи просторових перешкод взагалі. Одним з найбільших злочинів тоталітарних режимів недавнього минулого була практика "залізних завіс" – байдуже, з якого боку. Право на перетин кордонів треба конституційно зрівняти з правом на працю, відпочинок та житло. Люди народжуються вільними та рухливими, перепиняти їх на будь-якому напрямку - гріх перед єством. Та мистецтвом!

– романтичну розу вітрів. Туризм стає пошестю, яка не лишає ні часу, ні шансу, аби осмислити побачене. Століття минули, ХХ-е не породило нового Карамзіна чи Григоровича-Барського – який, нагадаємо, відвідав та докладно змалював міста й місціни Західної Європи та Близького Сходу... Аякже, у нього ж не було під рукою "Кодака"... а то б нічогісінсько він не написав!

Утім, рятунок приходить якраз із того боку, звідки ввижався гаплик. Мандрівні романтики нової доби, зневітувавши комфортом громадського транспорту, пересідають на власних "залізних коней". Та в руках їхніх – той самий фотоапарат, через об'єктив якого, вони дивляться на заворожливе, запаморочливе довкілля, яке мигтиль поряд з ними, вряди-годи зупиняючись, аби зафіксувати щось виняткове чи буденне, в якому ми згодом прозримо надвиняткове. А потім зриваються з місця, аби мчати далі... в далі, які не насилися б і далі, Сальвадору.

Дорога – вічний полігон ініціацій, організована ланка універсуму... Й тривалий у часі органон для його виміру. Простір, як фенікс, згоряє і відроджується в процесі руху, прилучаючи модерного вершника до реїнкарнаційних містерій, жерцем яких, мимоволі стають наші сучасники.

Якби Лоренсу Стерну не заманулося гайнути з Лондона в Кале, а звідти – до Парижу, сентименталізм у західній культурі, можливо, і не розквітнув. (Страшно припустити: без його "Сентиментальної подорожі" не виник би Лев Толстой...). Як не було б Голівуду без роад-муві, хоча й сам Голівуд є наслідком відчайдушної та рятівної втечі митців екрану з одного берега Штатів на протилежний, зі сходу – на захід. "Ізі-райдери" початку ХХ століття не тямili тоді, яким благом для них був меркантильний гнів Томаса-Альва Едісона.

Дорога – вона й ще скарбниця некликаних ідей, джерело екзистенційного очищення й натхнення... яке до того ж і невимушнене, легке, як вітер, що знає відповіді на всі питання. Філософія шляху багата, передусім, мистецькими несподіванками. З'являються вони раптово, мов руїни старого храму за поворотом. Та це може бути й проста каланча... Чи хмара, схожа на рояль.

Мало сьогодні хто пам'ятає теорію "автомобільного млярства", яку висунув наприкінці 1950-х Георгій Ніський. Коли я несусь на нестримній швидкості, мені бракує снаги роздивлятися кожен кущик навколошнього краєвиду, стверджував автор. Мені доводиться обмежитися одним-двома ударами пензля... Нині ж не

часи Шишкіна, - казав він настанок, - я пишу інакше. Лаконічніше, жорсткіше... сучасніше!

Сьогоднішній автор, віддавши належне парадоксам своїх попередників, уже не має потреби в настільки радикальному експерименті. Навпаки, з'являється необхідність перманентної медитації... на зупинках. Шалений ритм власного пересування, наче лишається за кадром, лише виграючи у (закадровій) потужності. А для відзеркалення вражень часом знадобляться і традиційні форми. Тим паче, що традиційність їх – позірна.

Дорога – окрім усього переліченого, це ще й символ внутрішніх змін. Чи то, пак, напружені потенції змін – для того, хто здатен їх пережити, виявиться на рівні їх вимог. З іншого боку, довго рухаючись у просторі, персона не лише разюче змінюється сама – вона змінює пейзаж, який після того, як відчув на собі погляд мандрівця, вже не може лишатися таким наївно-неспокушеним, як був до того. Мова, звісно, не про візерунки шин на асфальті чи, борони боже, недопалок на узбіччі...

Мова про інше. Лондонський туман, побачений свіжим

у всьому на власні очі, приступну нині все більшій спільноті нашого суспільства, вони зберігають свій почерк, своє лицезріння, свій погляд на довкілля, яке комусь іншому здається винятково екзотичним.

Приємак екзотики де-не-де і справді спливає у цих світлинах. Та це не хвалюваті туристичніувражі. Ще менш – безсторонні, безпретензійні фіксації побаченого, або ж специфічні начерки майбутніх “великих картин”, як це б вчинили художники традиційного штибу, і не вигадливі артефакти, за химерністю ракурсу в яких губиться свіжість безпосереднього відчуття, аби вдоволеним міг почуватися редактор глянсового часопису...

Ні – хоча негативний досвід усього перерахованого, певно, позначився на виборі наших авторів, спонукуючи їх до граничної широти. Адже експонати цієї виставки не вкладаються в прокrustове ложе певного жанру. Перед нами – барвисті фрагменти “епопеї душі”, усе ж не ізольованої від зовнішніх вражень, а неабияк чутливих (як... фотоплівка, так і проситься на язик) до їхнього

оком зовні, позбувся сірого кольору, просякнувшись червонястим відтінком цегляних димарів. Відбулося це після того, як його саме так написав на полотні Клод Моне, байдужий до британських упереджень, згідно яких їхній туман мусив бути сірим і тільки сірим. Сміливий пензель французького прибульця розвіяв їх... мов туман.

Історія вже класична. Повторив її тільки задля того, щоб порівняти з іншою, сучасною. У неї, проте, також щасливий кінець. А без нього – хіба не стискалося б у вас серце за мальовничу Камбоджу (яку відвідав один з авторів цього проекту), що й по сьогодні у більшості наших громадян асоціюється з кривавою диктатурою Пол Пота? А Камбоджа славна – ну, хоча б храмом Ангкор. І чудесними людьми довкола нього.

Нарешті, “доїхали” і до самих фототорвів. Не переповідатиму вам їхні сюжети – ви їх зможите побачити живцем, і тоді мені стане непереливки. Відзначу лише кілька загальних мотивів усієї експозиції, створеної кількома нашими сучасниками, котрі одержимі жадобою зміни станів – і бажанням заразити цим глядача. Без зайвої скромності скажемо: це їм вдається. Попри можливу конкуренцію з боку мас-медій, телебачення чи просту перспективу поїхати “туди”, та й пересвідчитися

розмаїття. Років біля ста тому Микола Гумільов – чи зі схожого приводу казав про “Індію духу”, сам багато індій, крім отої, номінальної, за своє коротке життя відвідавши?

Вони не соромляться і самі позувати перед власною камерою, та якось без пафосу, буденно й ледь стомлено. (Забув попередити: дорога – це ще й нечуване випробування, в тому числі у сенсі фізичних навантажень). Мовби наочно засвідчуючи: ось так воно буває. Окрім “ефекту присутності”, якому віддають данину митці інших напрямків, тут переважає “ефект причетності”.

Тобто, важливим є тут не саме по собі побачене-відчуле, а його емоційне відзеркалення, яке нам покажуть аж ніяк не метафорично – безпосередньо. Продемонструють, як багетне обрамлення картини, вітрове люстерко мотоциклу, в якому навіки (завдяки фотографії) застряг дивнущого кавалок пейзажу. “Stranger than Paradise”. Не остання дивина на шляху, вагітному сподіваннями та звершеннями...

“Ta я вірю, що воля Божа була на те, щоб ми повернулися і нарід міг дізнатися про речі, які є на світі” (Марко Поло “Книга про розмаїття світу”).

Доцент

Борис Філатов

36 років, мешкає в місті Дніпропетровськ.

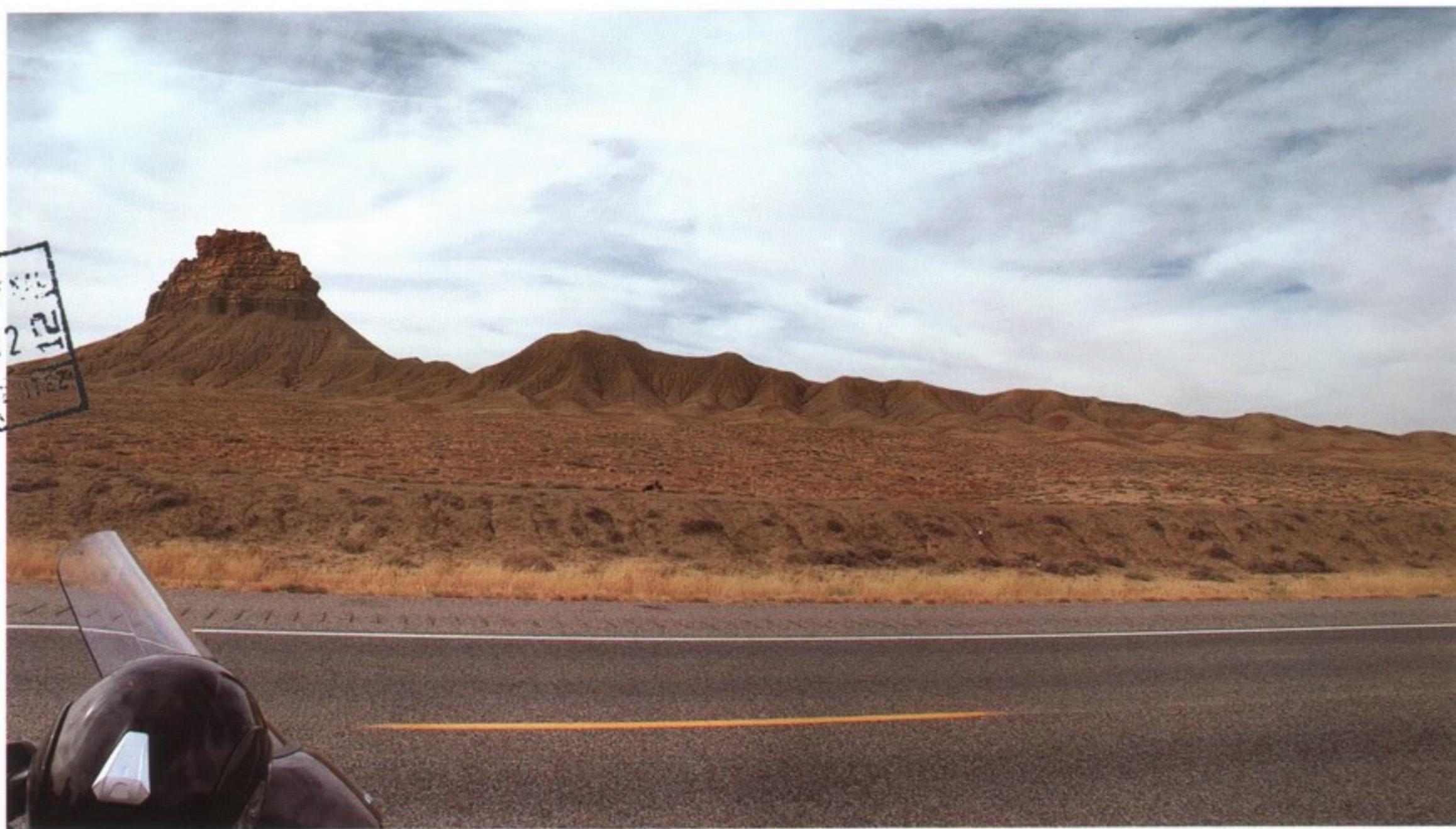
Він не знає хто він за фахом: Адвокат? Журналіст?
Антикризовий менеджер? Кандидат наук і викладач?

Відвідав 53 країни світу, з них більше половини
на мотоциклі. Проїхав Європу, Північну Америку,
Близький Схід, в цілому більше 100 000 кілометрів.

Має відмову в отриманні французької візи.

“ Наряду с Дорогой мой Мотоцикл стал тем крюком, который я вместе с другими крюками закинул из окружающей действительности внутрь себя. За эти крюки я пытаюсь держаться. Да так, что порой кровь выступает из-под ногтей. А иначе и быть не может. В противном случае, все происходящее вокруг, рано или поздно может свести с ума.
Я полжен на войне. Войне закулисной и подковерной, но от этого не перестающей быть войной. В этой войне нет правил и сантиментов, она полна лжи, обмана и предательства.
Но у меня в мозгу – фильтр. Он процеживает мысли и позволяет сохранить веру в людей. Периодически фильтр приходится менять, а в Дороге это получается лучше всего. ”

США 2007.
Привал у штаті
Аризона.
Доцент.

Україна, серпень 2002.
Арабатська стрілка.
Макс.

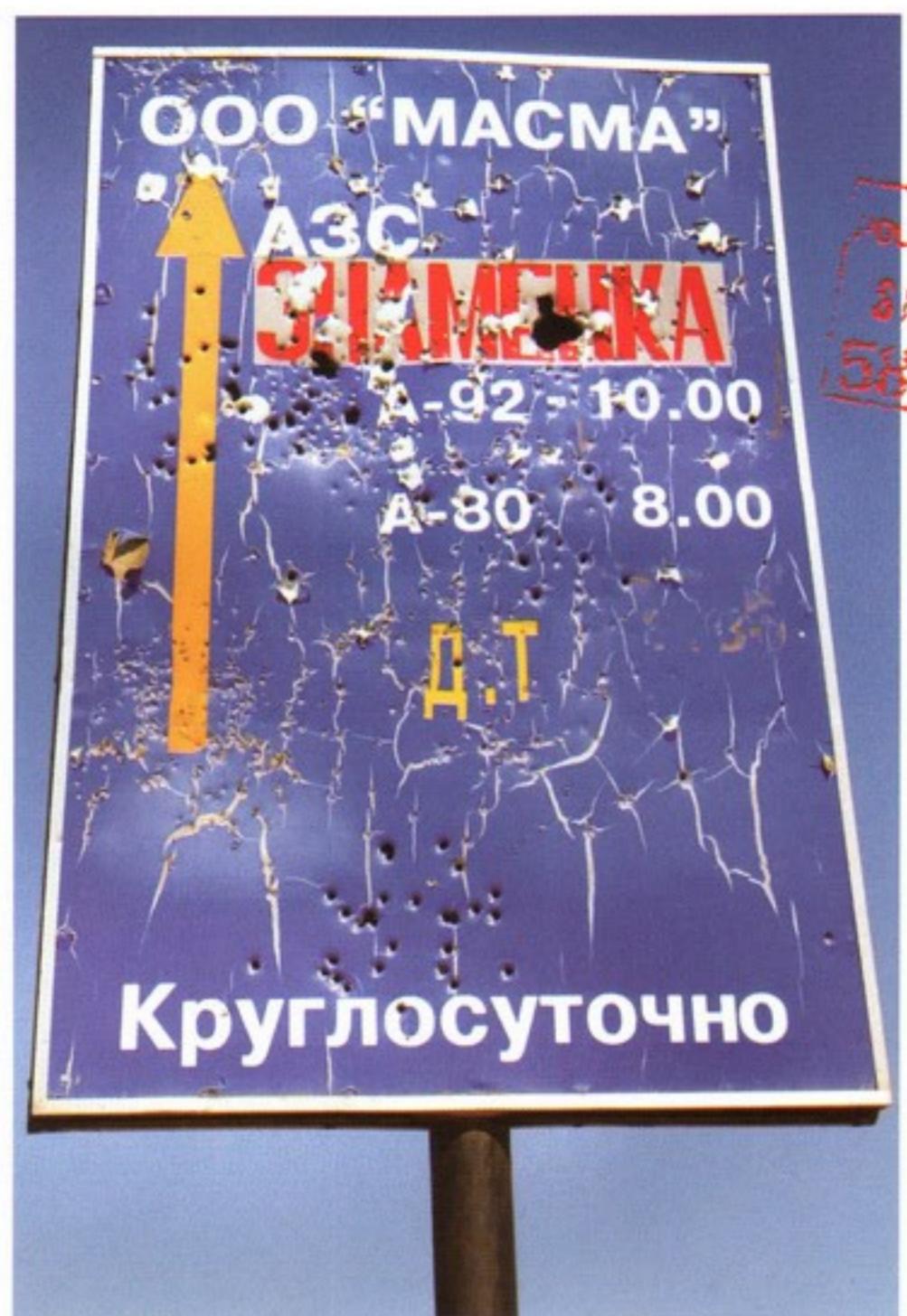
Карачаєво-
Черкеська
республіка
2007. Дорога
через Марінську
ущелину,
перевал
Гумбashi.
Кот.

Canada
278
5-10 1992
DORVAL
396

Афганістан
2007. Білий сніг,
чистий сніг тут
стає червоним...
Синус.

ENTER AS A VIST
FOR FOUR MONTHS
15 MAR 2006
K 99-694
HOTEL & TOURISM GERMANY
GASTHOFER CLOTHIER
MUNICH

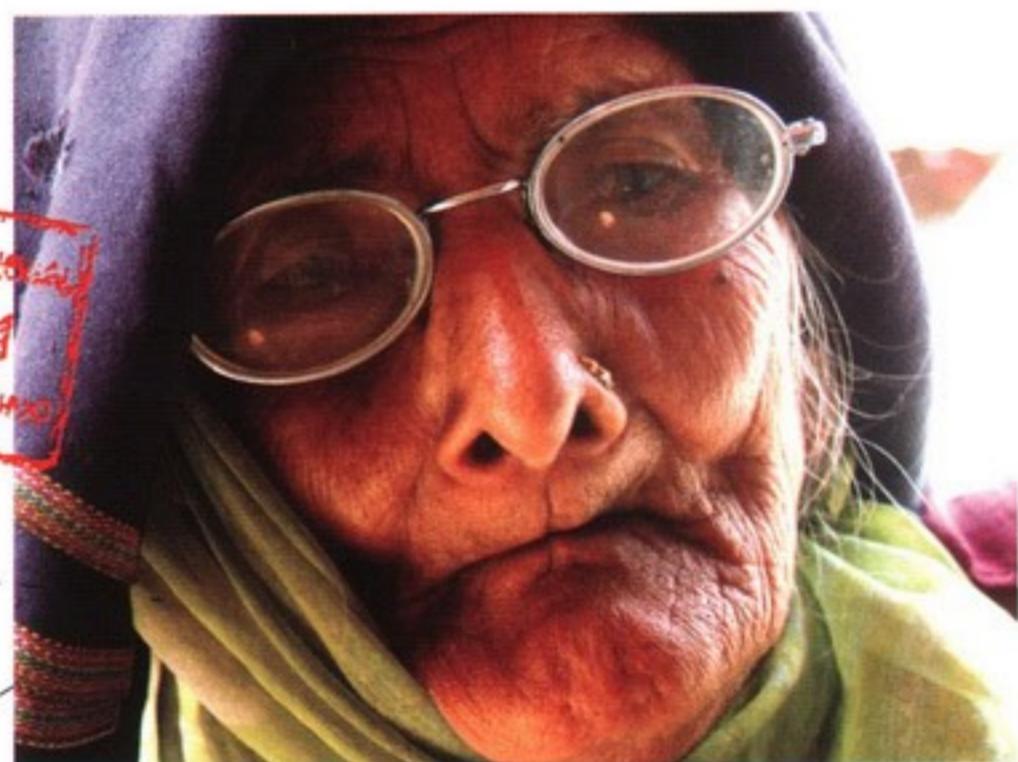
Чечня 2005.
До селища
Знаменка.
Чекушев.

Індія 2007.
Митник на
непало-
індійській
митниці.
Синус.

Індія 2007.
IP-телефонія по-
індійські.
Синус.

2007. Індійська
бабуся з
пірсингом у носі.
Синус.

Синус

Ігор Соколов

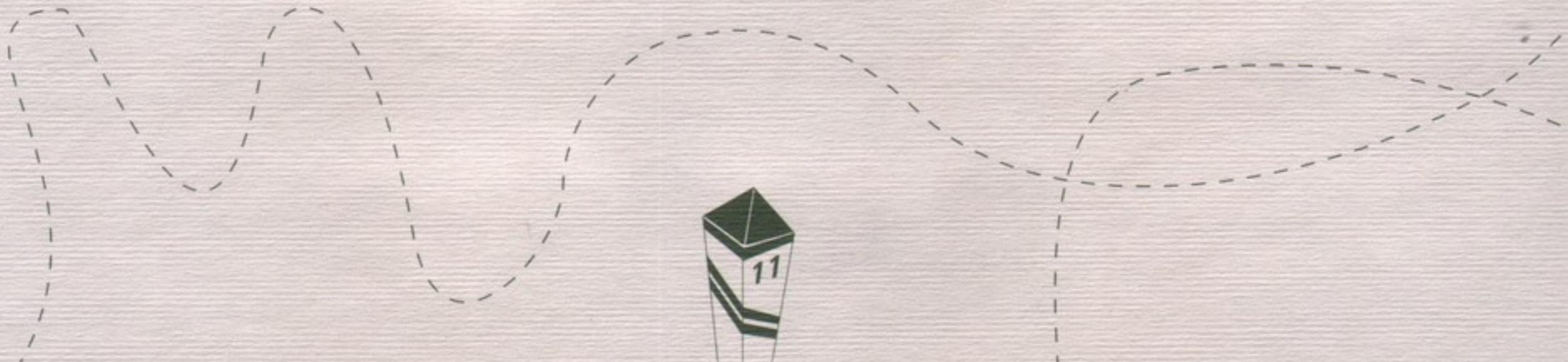
51 рік, будівельник, мешкає у м. Владивосток.

Ігор один з найвідоміших і досвідченніших мотомандрівників у всьому колишньому СРСР. Він проїхав на мотоциклі близько 40 країн і майже півмільйона кілометрів. На його рахунку: трансєвразійський пробіг від Владивостоку до Гібралтару, подорожі до Австралії, Кореї, Непалу і Афганістану.

Протягом місяця мексиканські власті не могли вирішити питання: "Допускати Ігоря в країну чи ні?"

“
Когда я закрываю глаза, я вижу Дорогу...
Я всегда вижу Дорогу. И когда сплю, и когда слушаю свой любимый добрый рок, и когда разглядываю старые фотографии, и когда трясусь в дребезжащем маршрутном автобусе, и когда лечу на байке.
Дорога – это смысл и цель.
Смысл моего существования и цель всей жизни.
Хотя... Хотя это просто красивые и расхожие слова, которые хотят слышать люди, ни разу не садившиеся на мотоцикл и знающие Дорогу только по веселенькой программе «Клуб путешественников». Со мной в этом плане все просто. Сел на мотоцикл, нажал на кнопку «старт», вздохнул и поехал.”

Індія 2007.
Поділися
посмішкою
своєю, і вона
до тебе ще
повернеться!
Синус.

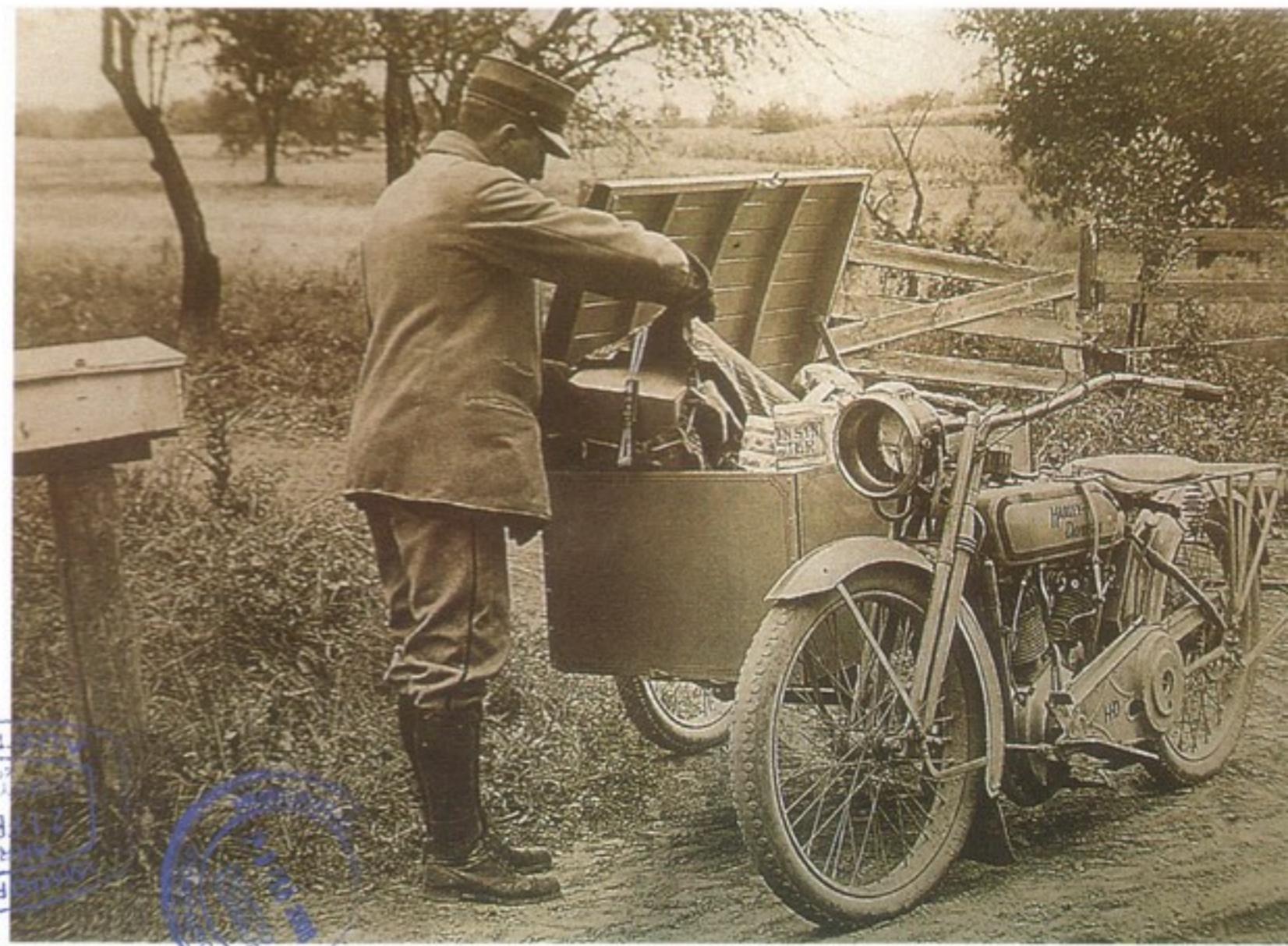
Туреччина 2006.
Аварія у горах.
Доцент.

Canadian
278
5.11.1999
DORVAL
398

Греція 2006.
Святі Метеори -
монастирський
комплекс у горах.
Доцент.

мистецький проект

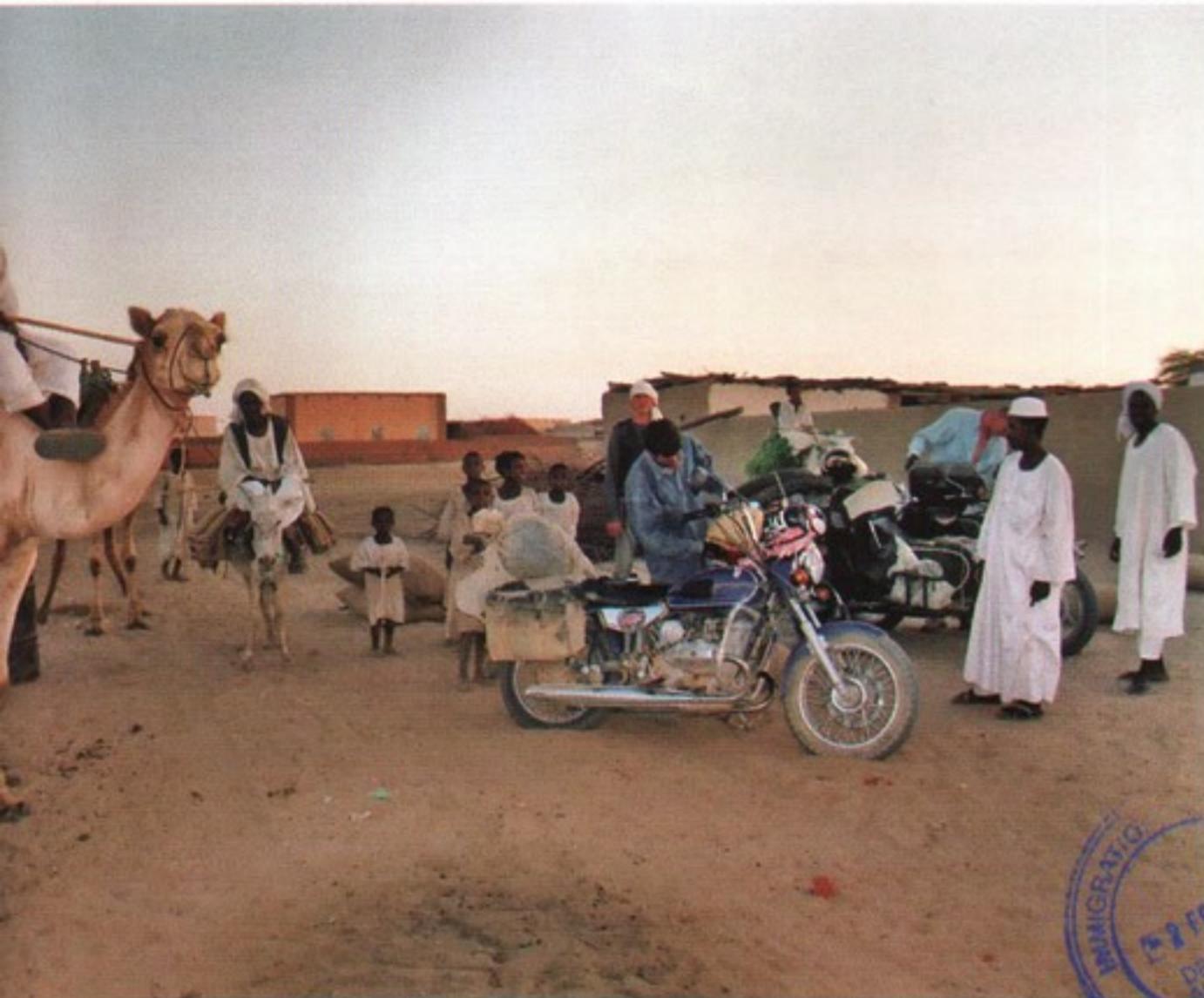
НОМАДИ

на лінії горизонту

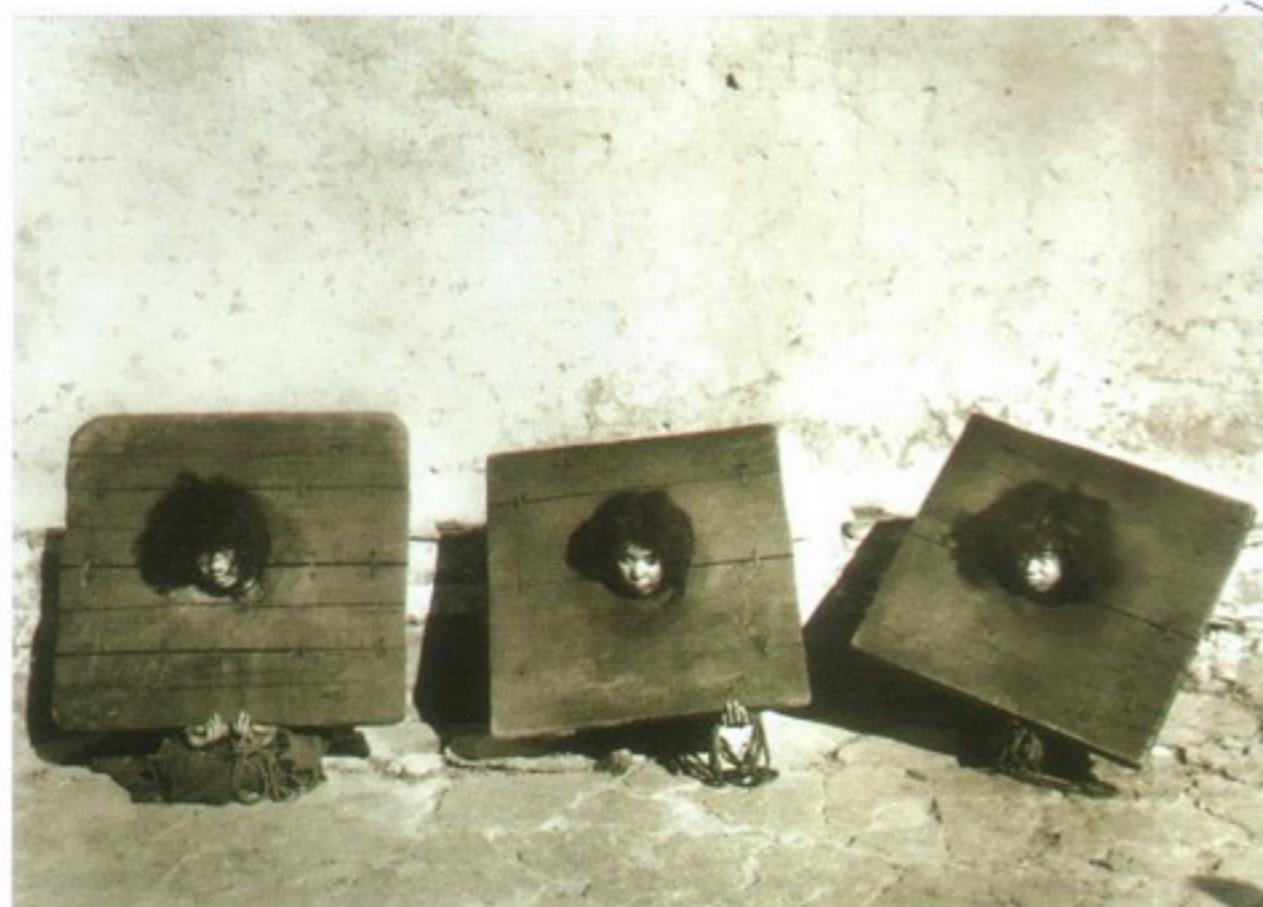

Судан 2003. Через пустиню на «Уралах». Брати Синельники.

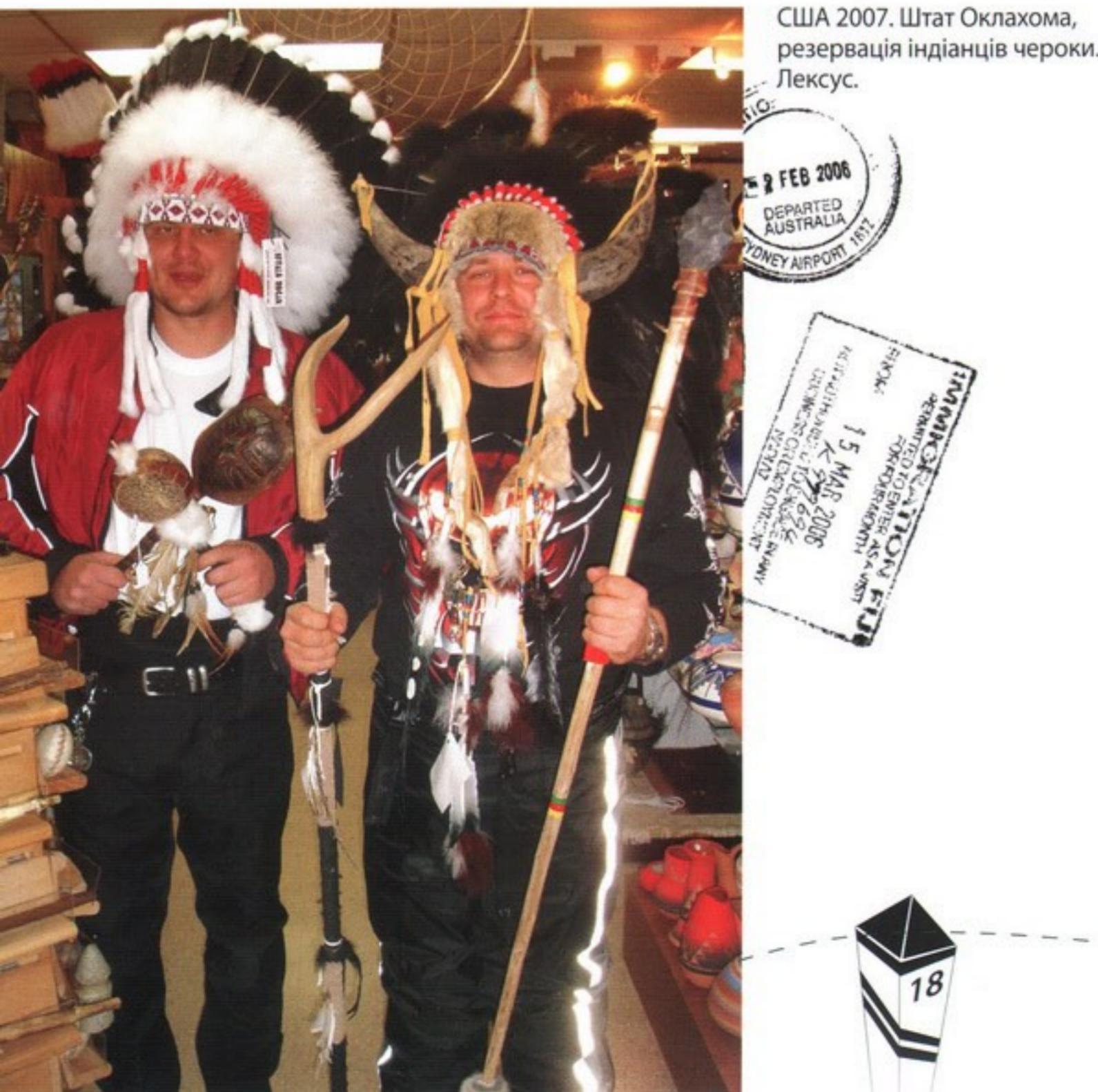

Судан 2003. Брати
Синельники.

Африка 2003.
Африканський хайвей.
Брати Синельники.

Байкер Петрухін

Дмитро Петрухін

51 рік, проживає в місті Алмати. Займається автотюнінгом.

Відвідав на мотоциклі 58 країн, проїхав 300 000 км. Зараз знову в кругосвітній мотоподорожі.

Президент байк-клубу "Казахстан", депутат міських зборів Алмати. За досягнення в розвитку дружби народів, нагороджений орденом Республіки Казахстан особисто Нурсултаном Назарбаєвим. Під час першої кругосвітньої подорожі в Тунісі, за підозрою в тероризмі провів місяць в тюрмі. Але під час другої навколо світу подорожі навмисно поїхав до Тунісу ще раз.

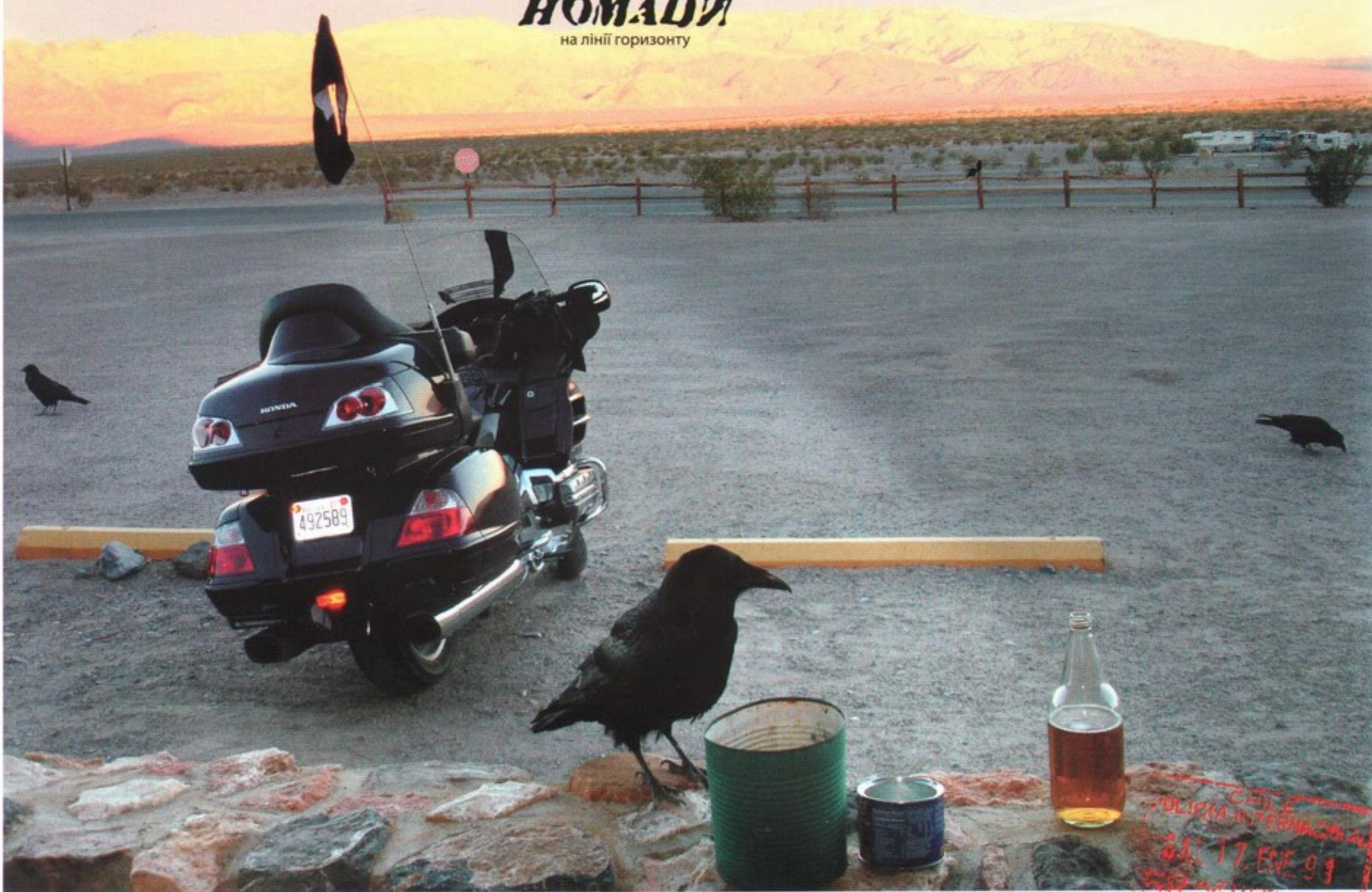
“ Движение по странам и континентам – это моя жизнь...
Можно покорять мир разными способами, но я не ищу легких путей. Я еду на своем мотоцикле из страны в страну, потому что для меня нет средства надежней и удобней, чем мой «стальной двухколесный конь». Это продолжение меня.

Мы каждый день проверяем друг друга на прочность, я его, он меня. И я езжу не потому, что сейчас модно кататься на мотоцикле, а потому что это смысл моей жизни, потому что дорога – это для меня всё! ”

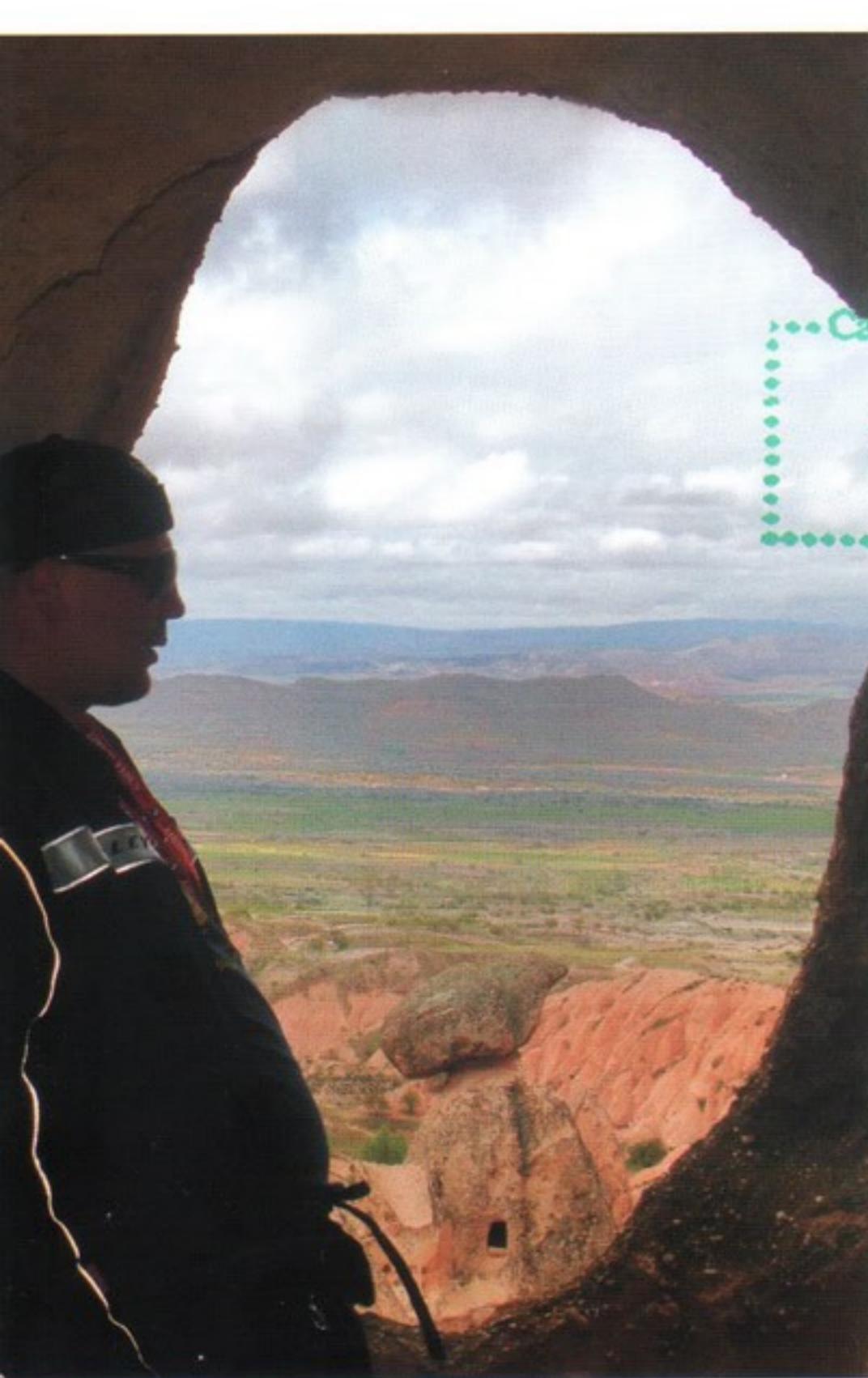

Штат Невада, округ «51» –
єдине місце на Землі, де
постійно зустрічаються
прибульці. Доцент.

ПОЛІСТА ПІДВІСКА
31.12.1991
БРІЗ АЛТО СІМІНДІ
ВЕЧТЕР

... Canada осені ...
278
5.11.1992
DORVAL
396

Туреччина
2006. У горах
Каппадокії.
Доцент.

22

США 2007.
Штат Арканзас.
Єдина нація
під Богом.
Доцент.

США 2007.
"Роут 66", як
божевільний
фермер
створив
шедевр
сучасного
мистецтва.
Чиж.

Лексус

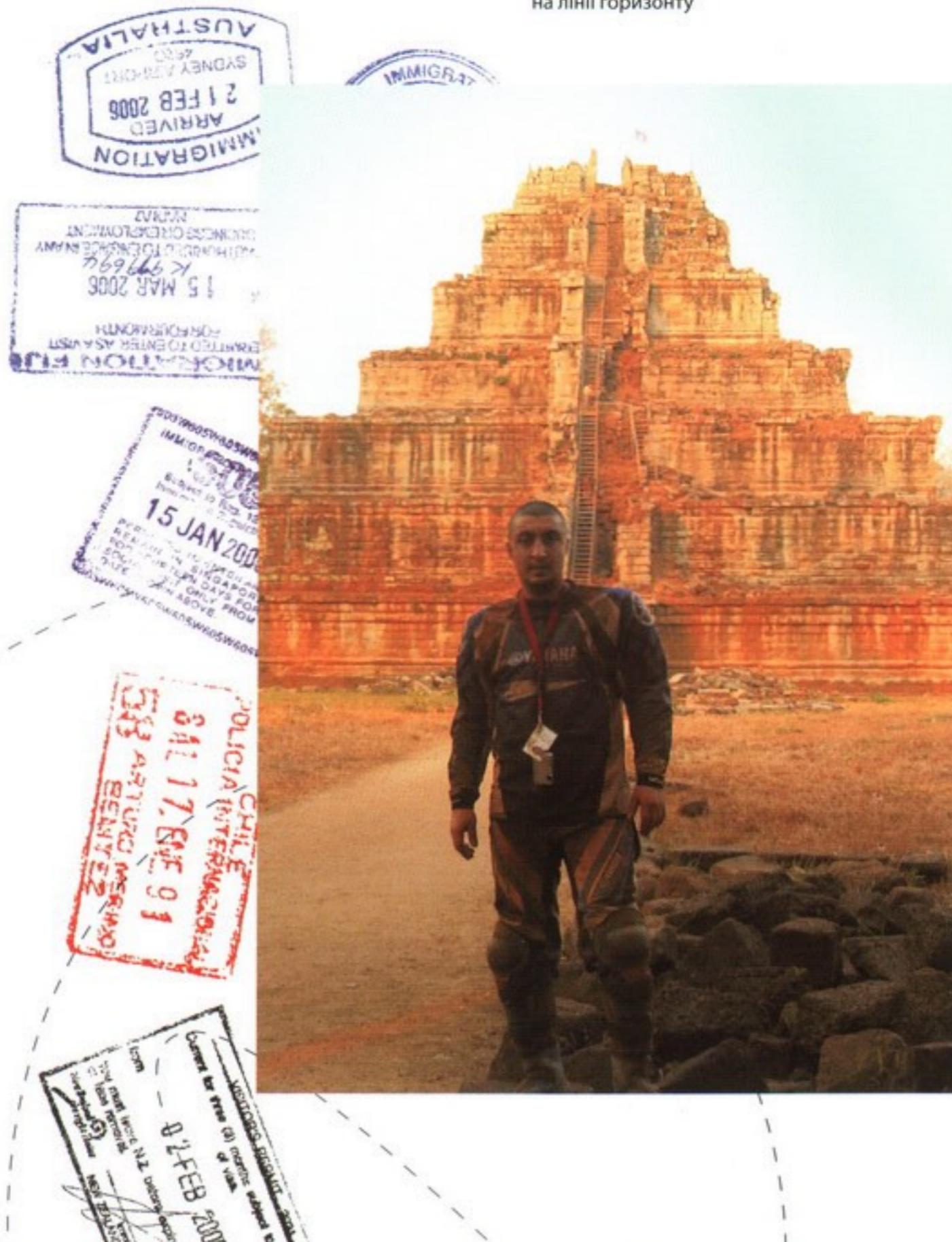
Олексій Костюк

35 років, підприємець, проживає в місті Дніпродзержинськ.
Проїхав на мотоциклі 170 000 кілометрів і 37 країн.
Має дві відмови на в'їзд до США, але через вісім років все ж досягнув своєї мрії – перетнув північноамериканський континент з атлантичного до тихоокеанського узбережжя.

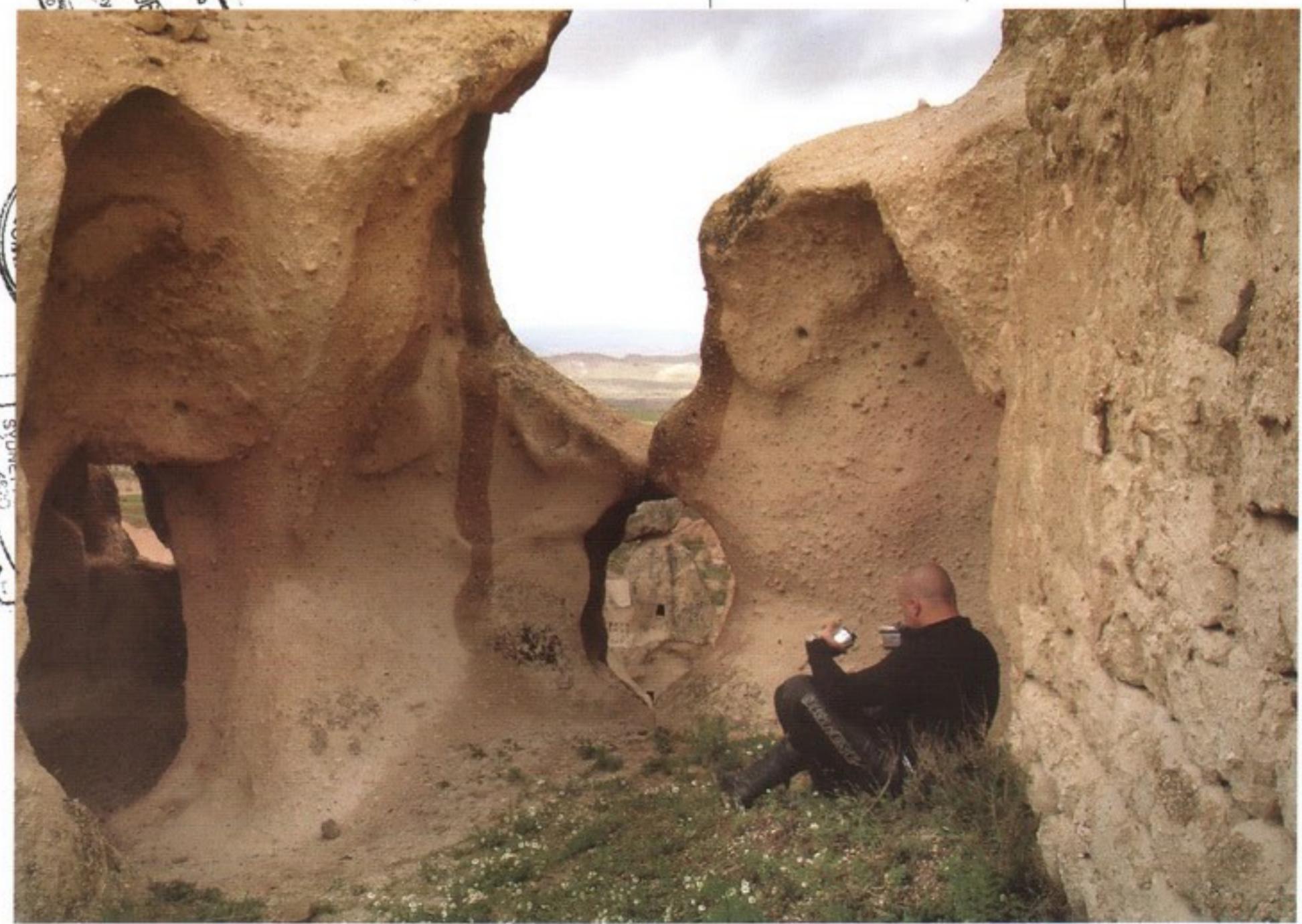

“ Надевая экипировку, рассовывая по кофрам только самое необходимое, волей не волей ты оставляешь в гараже: дежурную улыбку для нужного чиновника или начальника, несдержанность при общении с придирчивыми клиентами, психоз дорожных пробок... Ты становишься веселей, отзывчивей, улыбчивей не только снаружи, но и внутри, менее расчётливым в поступках, и склонность куда-то пропадает... ”

...Но самое ценное в путешествии на мотоцикле - это люди, которых ты находишь в дороге. Правильнее даже сказать - они тебя находят. Это происходит только потому, что, путешествуя на байке, ты более открыт окружающему миру. ”

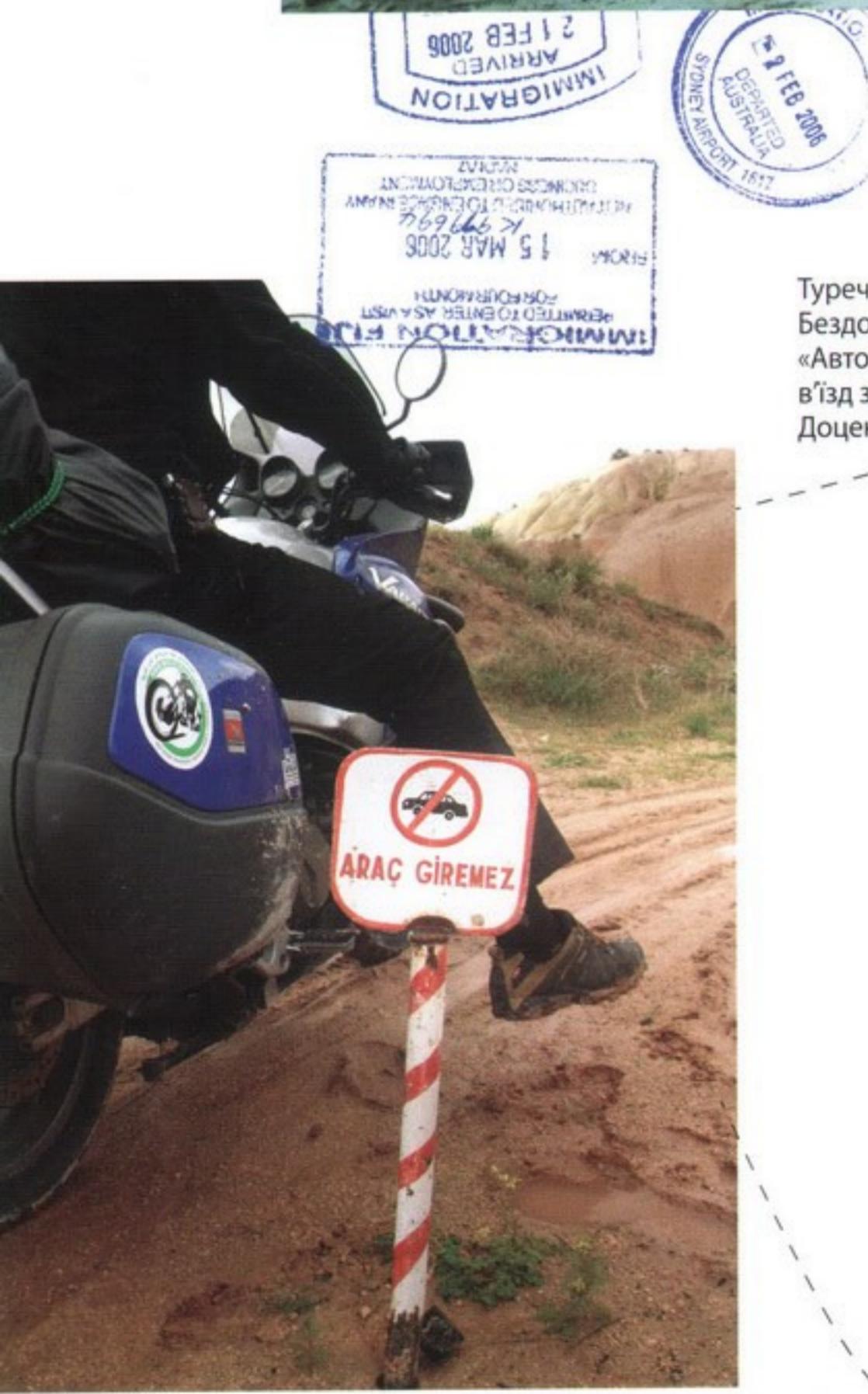
Камбоджа 2007. У цьому храмі, говорять, зберігається член Шиви. Лексус.

Туреччина
2006. У горах
Каппадокії.
Чиж.

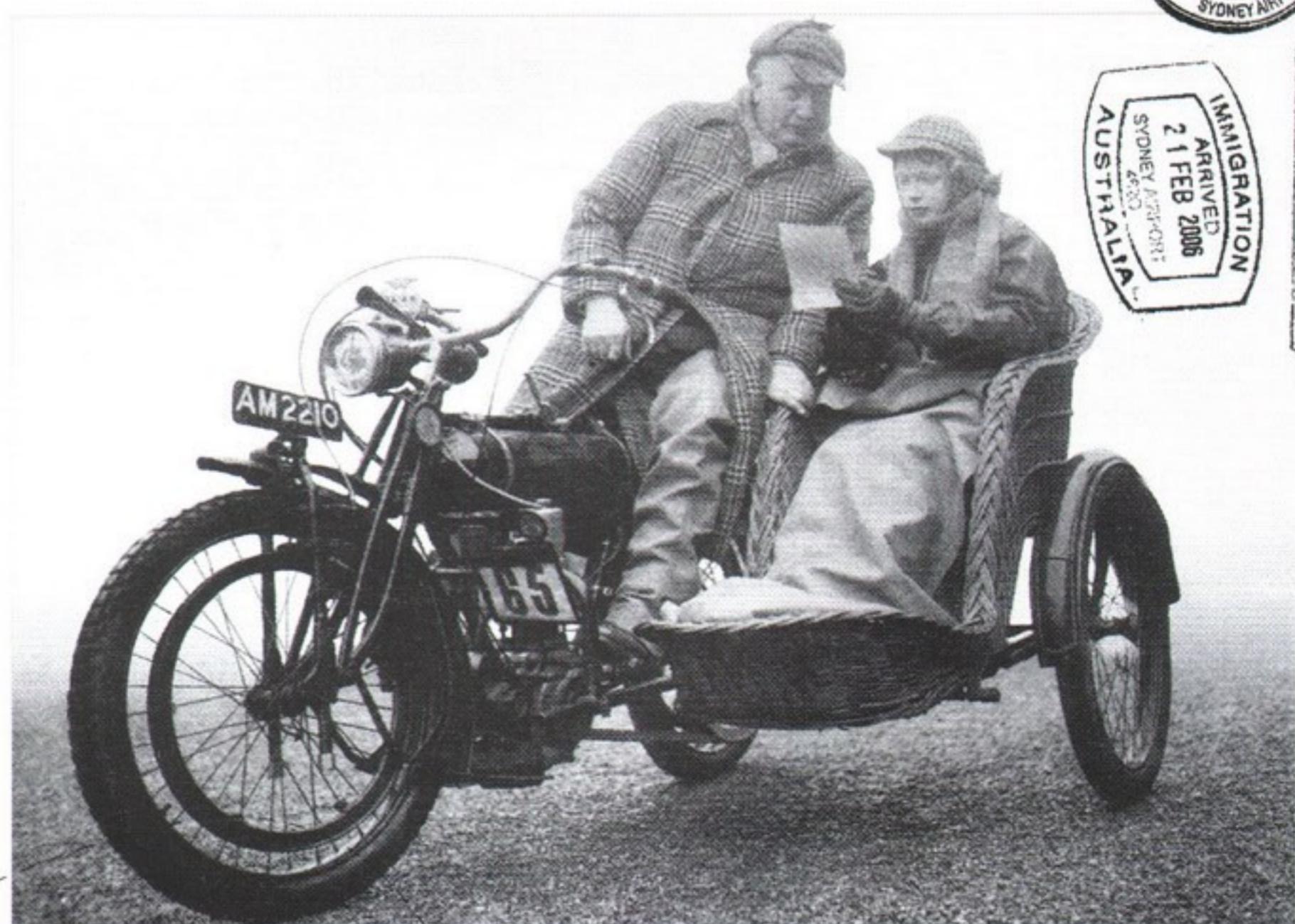
Росія 2007.
Дорога між двома
мотозльотами.
Сальвадор.

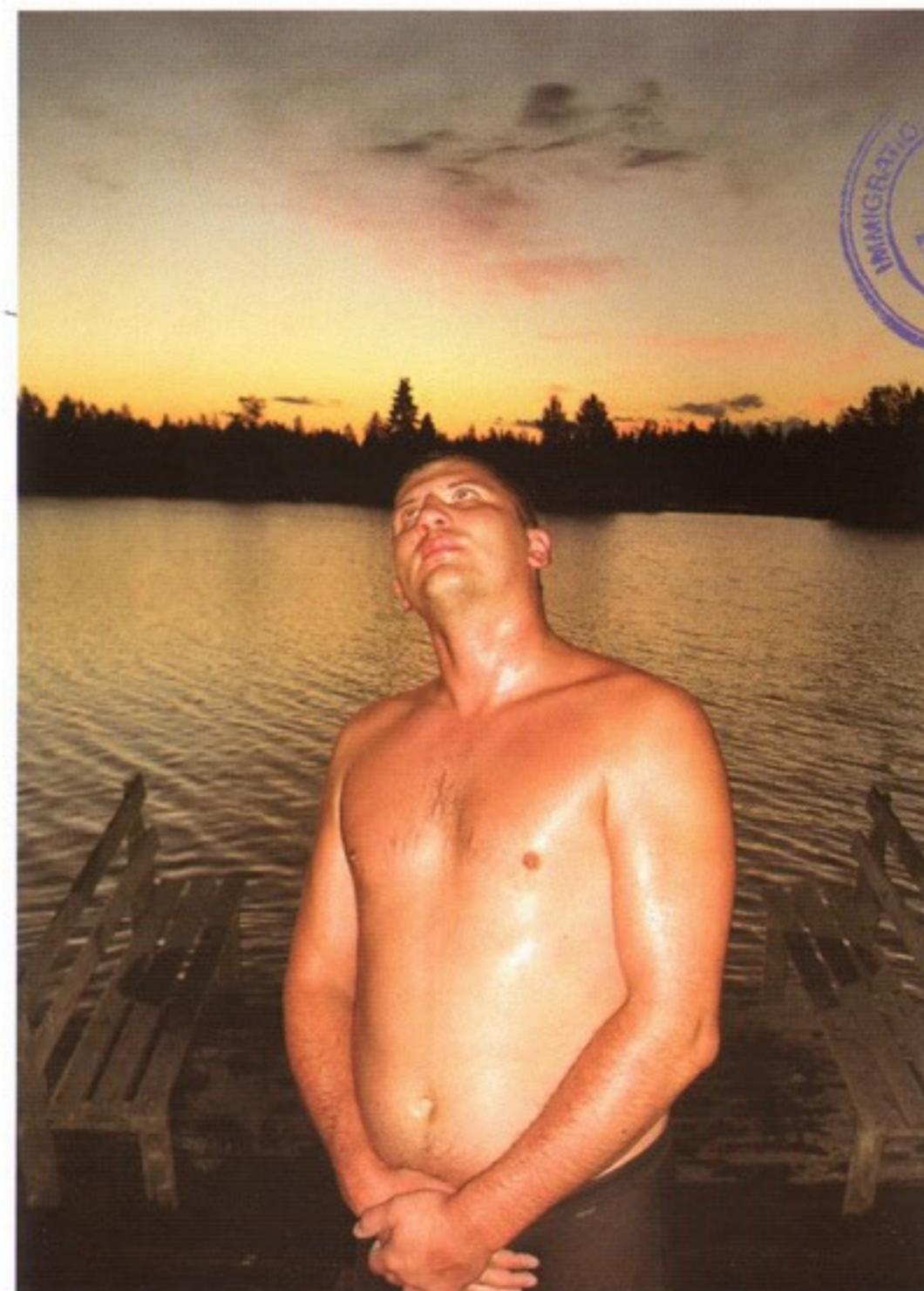

Туреччина 2006.
Бездоріжжя у горах.
«Автомобілям
в'їзд заборонено».
Доцент.

Йорданія 2006.
Коротка зупинка
перед кордоном
Іраку та Саудівської
Аравії.
Доцент.

Фінляндія 2006.
Серпень, Білі ночі...
Доцент.

Узбекистан 2007.
Між Самаркандом
і Ташкентом.
Сальвадор.

Камбоджа 2007.
Зліва Арам.
Вінницький.

Норвегія 2007. 20
км. від мису Норд
Капп. Доцент.

Туреччина 2006.
У горах Кападокії.
Доцент.

PERMITTED TO ENTER AS A VISITOR FOR FOUR MONTHS

FROM 15 MAR 2006
K 999694
NOT AUTHORIZED TO ENGAGE IN ANY
BUSINESS OR EMPLOYMENT
NAME

Сальвадор

Ашот Арушанов

Вірменин, який народився в Баку, але своєю
єдиною Батьківщиною вважає Україну.

Кілька років тому Ашоту відмовили у в'їзді до Ізраїлю, але він все досяг свого.

“ Ճանապարհորդելով մոտոցիկլետով, ամեն ինչ յուրահատուկ եք տեսնում և ընկալում: Մերենայով ճանապարհորդելիս Դուք ամբողջ ընթացքում գտնվում եք թափրում/մերենայի սրահում, և ընտելանալով նրան, անզամ չեք գիտակցում/պատկերացնում, որ մերենայի պատուհանից դիտելը հավասարազոր է հեռուստացույց դիտելուն: Դուք պասխվ դիտորդ եք, իսկ այն ինչ դրսում է՝ ընդամենը պատկերների հաջորդական երևակում է պատուհանի շրջանակում և պատճառում է ձանձրույթ:

Մոտոցիկլետով ճանապարհորդելիս վերոնշյալ շրջանակը բացակայում է ընդհանրապես: Դուք անմիջական կապի մեջ եք շրջապատի, իրականության հետ և արդեն ոչ թե պարզապես դիտում եք պատկերը, այլ ընդգրկվում եք նրա մեջ՝ ամբողջական ներկայության զգացողությամբ: Ներբաններից ընդամենը մի քանի սանտիմետրի վրա պլացող ասֆալտը ամբողջապես իրական է, որով Դուք սովորաբար քայլում եք:

Ահա այն, այստեղ, ոտքերիդ տակ այնպես է սլանում, որ հնարավոր չէ հայացքդ կանզնեցնես վրան, բայց բավական է իշեցնես ոտքդ և դու կհպվես նրան:

Ամեն ինչ այրան կենդանի է, իրական, որ ոչ մի ակնթարթ չի լրում գիտակցությունդ....”

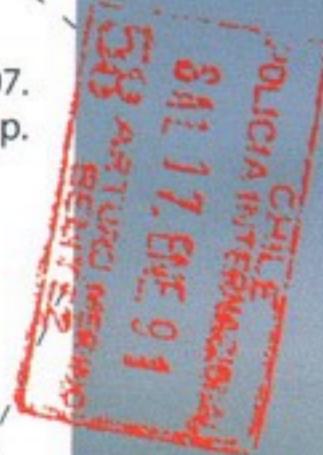
“ Подорожуючи на мотоциклі, усе сприймаєш особливо. В автомобілі виувесь час знаходитесь в кабіні, і звикнувши до неї, не усвідомлюєте, що дивитися крізь вікно машини – усе одно що дивитись телевізор. Ви пасивний спостерігач, а зовнішній світ миготить у рамці екрану, навіюючи сум. У мотоциклі ця рамка взагалі відсутня. Ви перебуваєте у повному контакти з оточуючою дійсністю, і вже не просто дивитесь картину, а стаєте її невід'ємною частиною. Асфальт, який мчить у вас під колесами, справжній, як і той, по якому ви зазвичай ходите; ось він тут, рухається так швидко, що на ньому неможливо утримати погляд, але варто опустити ногу, і ви його торкнетесь. ”

США 2007. Ласкаво
просимо до штату
Колорадо.
Доцент.

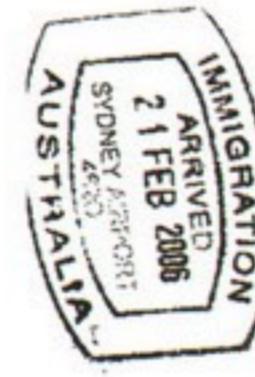

Татарстан 2007.
Сальвадор.

США 2007.
Штат Аризона,
резервація
індіанців.
Чиж.

США 2007.
«Роут 66» - світанок.
Доцент.

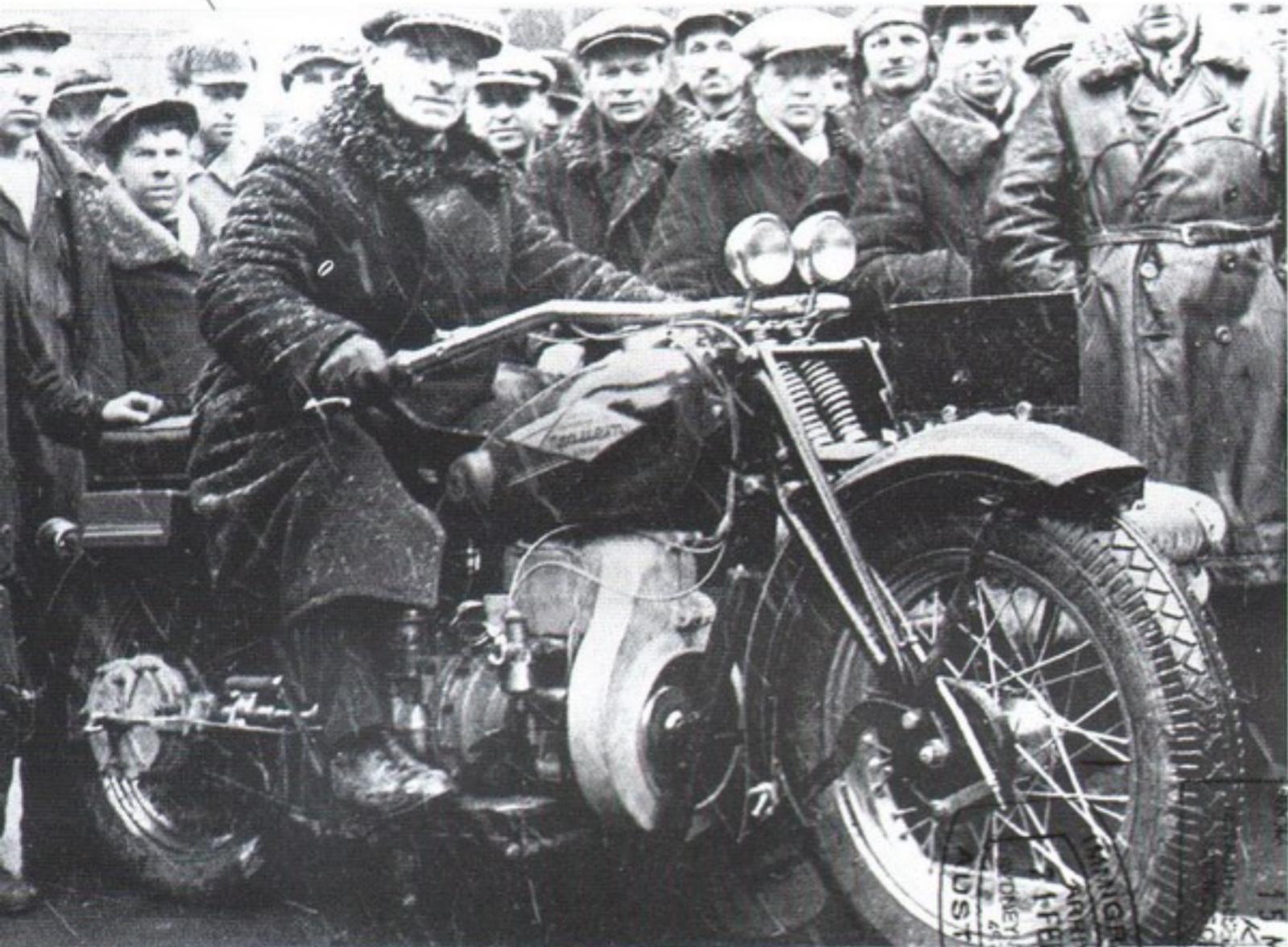

— США 2007.
Покинутий мотель
на "Роут 66". Доцент.

мистецький проект

НОМАДИ

на лінії горизонту

Одісей Одісей Захаріадіс

38 років, фахівець у сфері створення, розвитку і оптимізації бізнесу, PR і реклами.
Живе у Москві.
В Греції він росіянин, в Росії – грек. Цим все сказано.
Народився на Кавказі.
Тяга до мандрів в його імені. Він і досі шукає свою Ітаку та Пенелопу....
Проїхав більше 200 000 кілометрів і близько 30 країн.

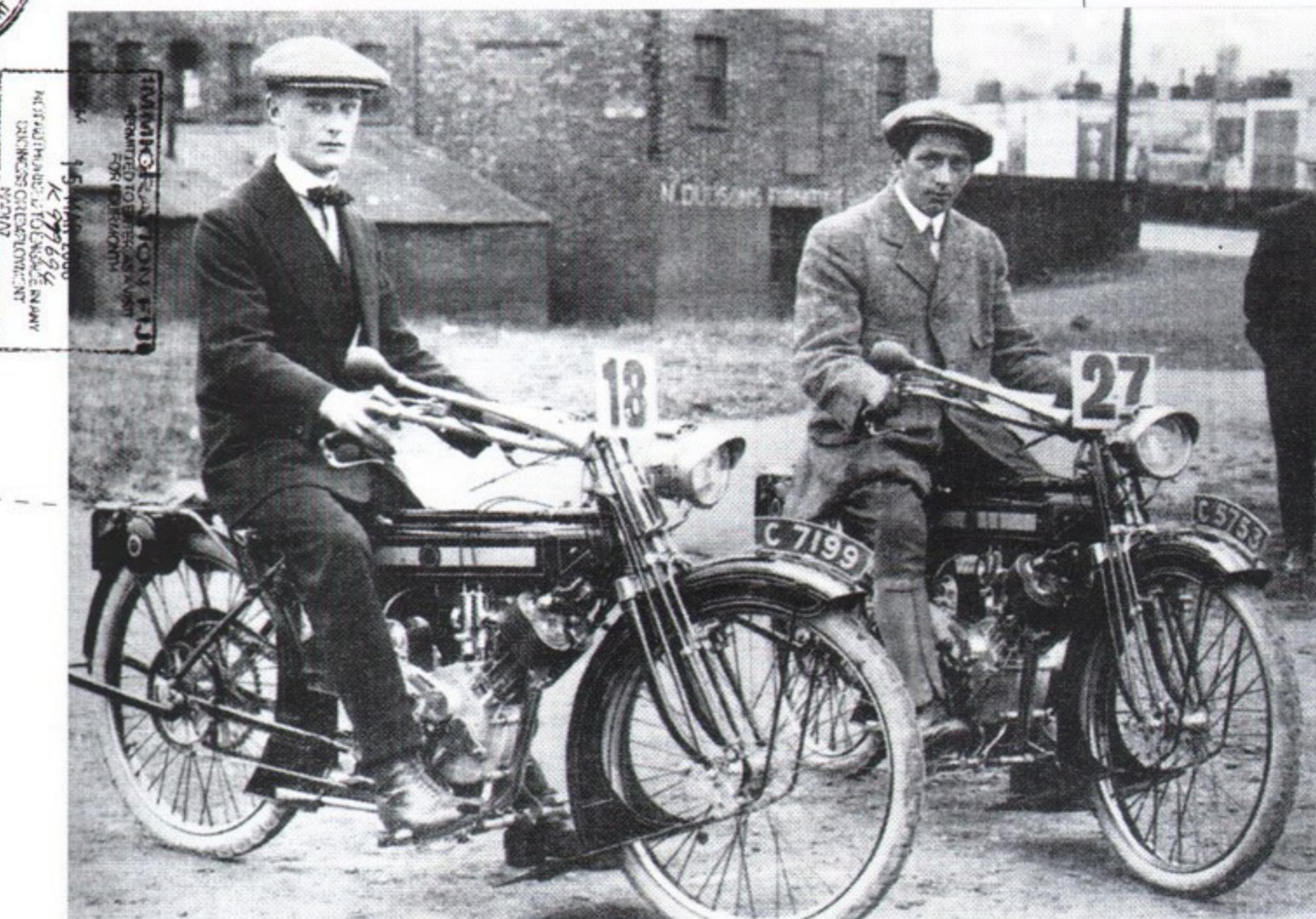
“ Ο, τι γίνεται στη ζωή μας την αλλάζει. Αλλάζουμε και εμείς. Το Βήμα της Ειρήνης (το ταξίδι στη Τσετονιά) αναμφίβολως μου έκανε μεγάλη έκπληξη. Δεν λέω πως στο κεφάλι μου εμφανίστηκαν κάτι καινούριες σκέψεις για το πολιτισμό και ειρήνη. Ετοι σκέφτηκα και πριν. Ήξερα και πως κάθε λαό έχει δικούς του ήρωες και προδότες. Το ταξίδι μου με δίδασκε να εθσάνομαι καθαρά. Να εθσάνομαι τον πόνο και τη χαρά, να ξεχωρίζω την υποκρισία, την απληστία, τη διπλοπροσωπεία, να είμαι πιο προσεχτικός στους ανθρώπους και στις πράξεις τους να είμαι πιο αυτοκριτικός και στον εαυτό μου... Κατάλαβα και πως με τα χρήματα δεν αγοράζεται η φιλία και οι πυροβολισμοί δεν θέτουν τους νόμους του κόσμου. Τώρα έχω αποδείξεις.

”

“ Усе, що відбувається у нашому житті, змінює нас. Нещодавній Марш Миру (поїздка у Чечню), безумовно, дуже вплинув на мене. Хоча ще до поїздки я знат, що серед будь-якого народу існують відступники, гідні люди, є і герої... Поїздка до Чечні навчила мене гостріше відчувати біль і радість. Я навчився точніше розпізнавати лицемірство, корисливість і дволікість, бути уважнішим до оточуючих та їх дій, більш самокритично ставитися до самого себе та своїх вчинків... Тепер я на практиці побачив справжній доказ та підтвердження того, що дружбу не отримати за гроши, а мир не встановити пострілами. ”

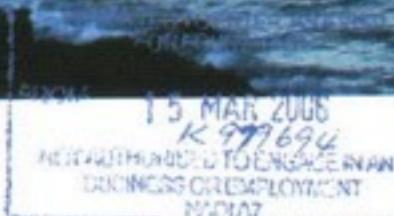

США 2007. Штат
Арізона, індіанська
резервація.
Доцент.

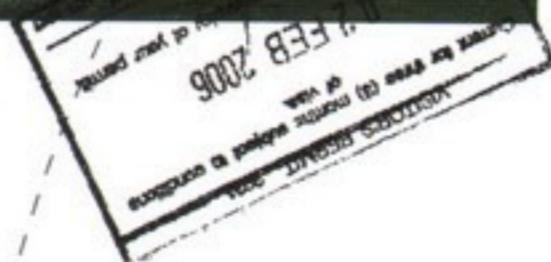

Норвегія 2007.
Фійорди.
Доцент.

Норвегія 2007. За
полярним колом.
Олені в тундрі.
Доцент.

Росія 2007. Селище
Посольське. Байкал.
Сальвадор.

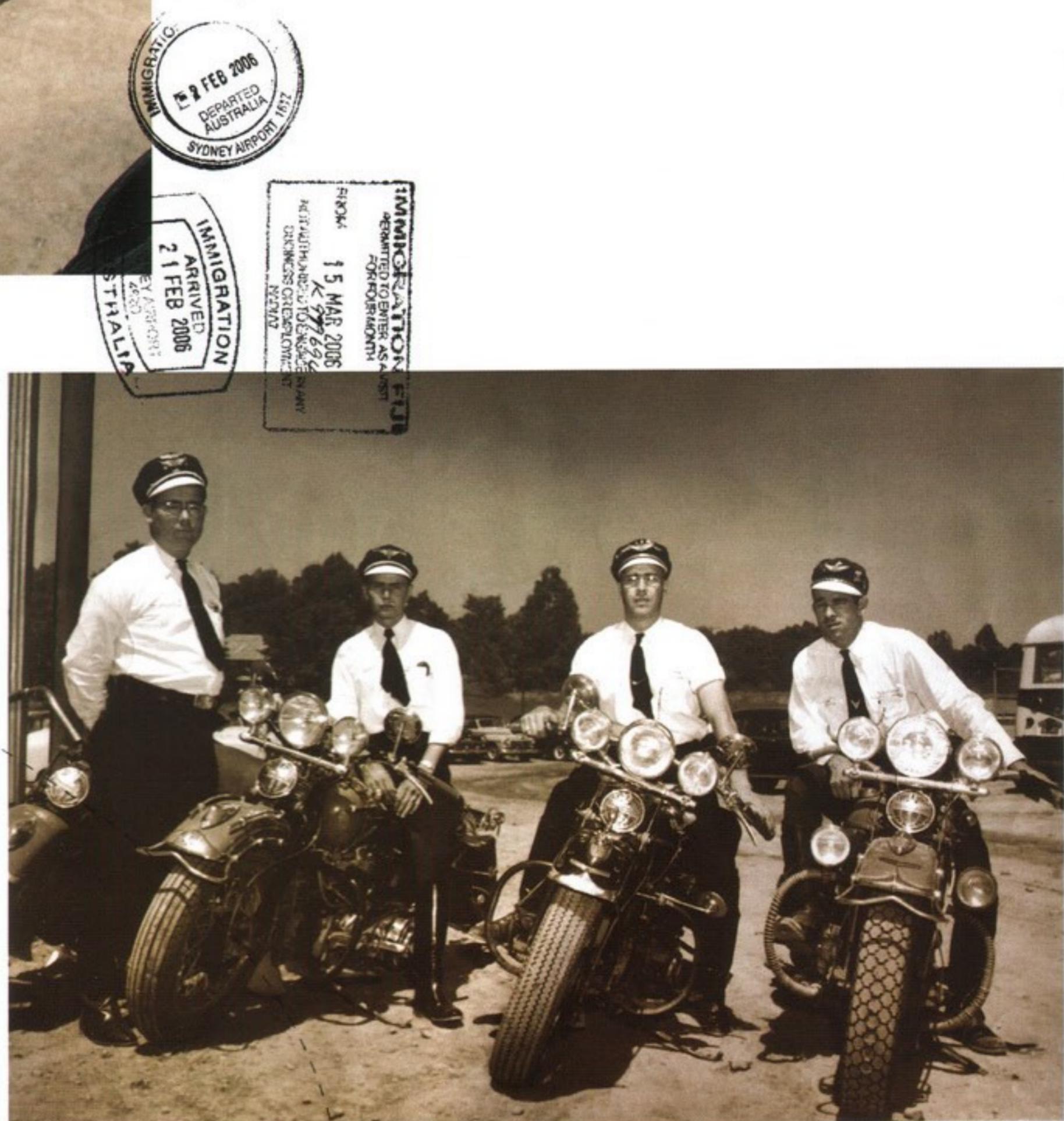
Карачаєво-
Черкеська
республика 2007.
"Напрям" Зеленчук
- Домбай (висота
2100 м).
Кот.

Карачаєво-
Черкеська
республика 2007.
Наближаємося до
Архізу.
Кот.

Камбоджа 2007.
Пузата вкуснятина.
Вінницький.

Монголія 2007. Виїзд
з Улан-Батора.
Сальвадор.

Китай 2007. Сьома ранку, бомж
міста Сунь-фейхе сподівається
отримати п'ять юанів.
Синус.

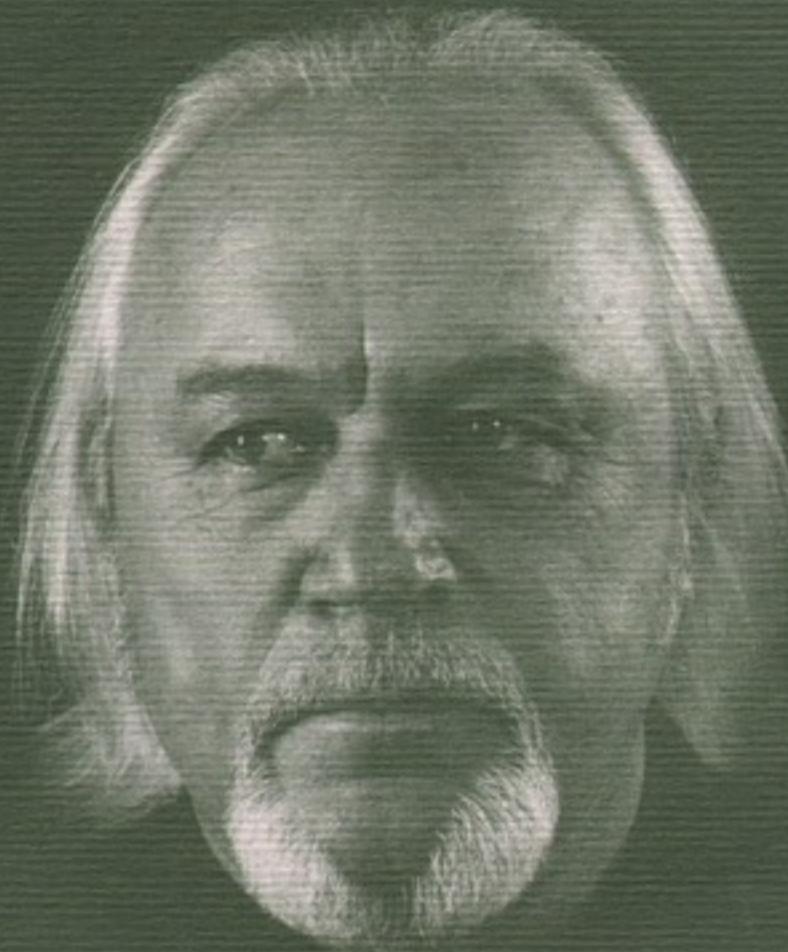
Магістр

Юрій Попович

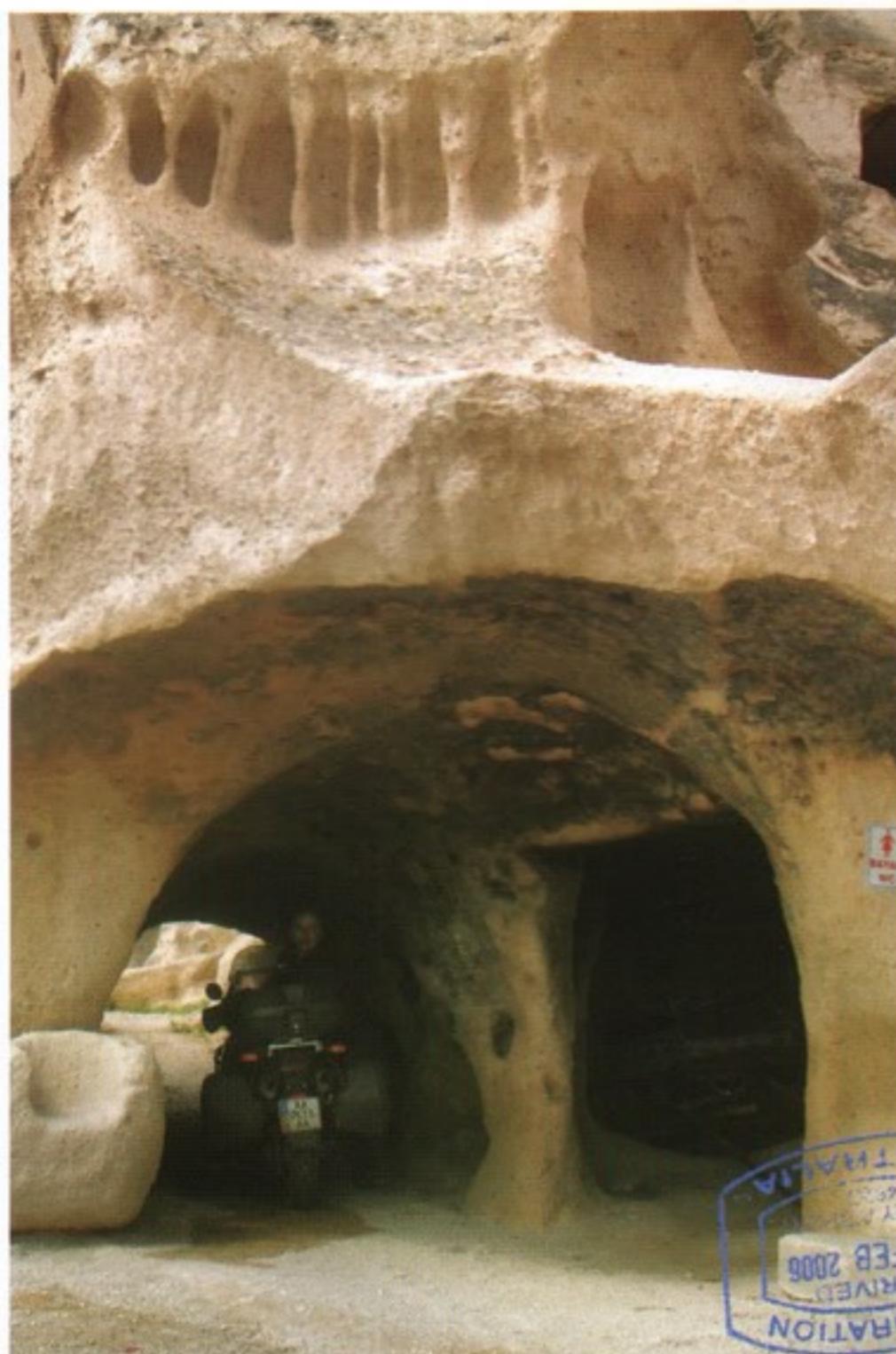
54 роки, бізнесмен, проживає в місті Біла Церква.

Проїхав на мотоциклі 185 000 кілометрів і 30 країн. Першим і єдиним з громадян України був прийнятий в почесні члени мотоспівовариства Великобританії.

Має відмову в отриманні американської візи. Імміграційні власті США визнали його неблагонадійним.

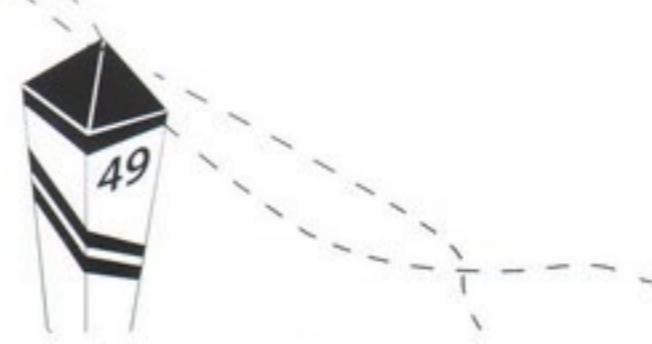
“ Меня часто спрашивают, что заставляет нас срываться с гнезда и лететь, сломя голову, не ведая куда. Навстречу дороге, солнцу, дождю и ветру. Что мы хотим увидеть там, за горизонтом, в других странах, на других просторах, под другим небом? Неужели риск остаться живым и вернуться домой? Чем-то мы похожи на альпинистов, но у них движение по вертикалям, а наша вершина – за горизонтом. ”

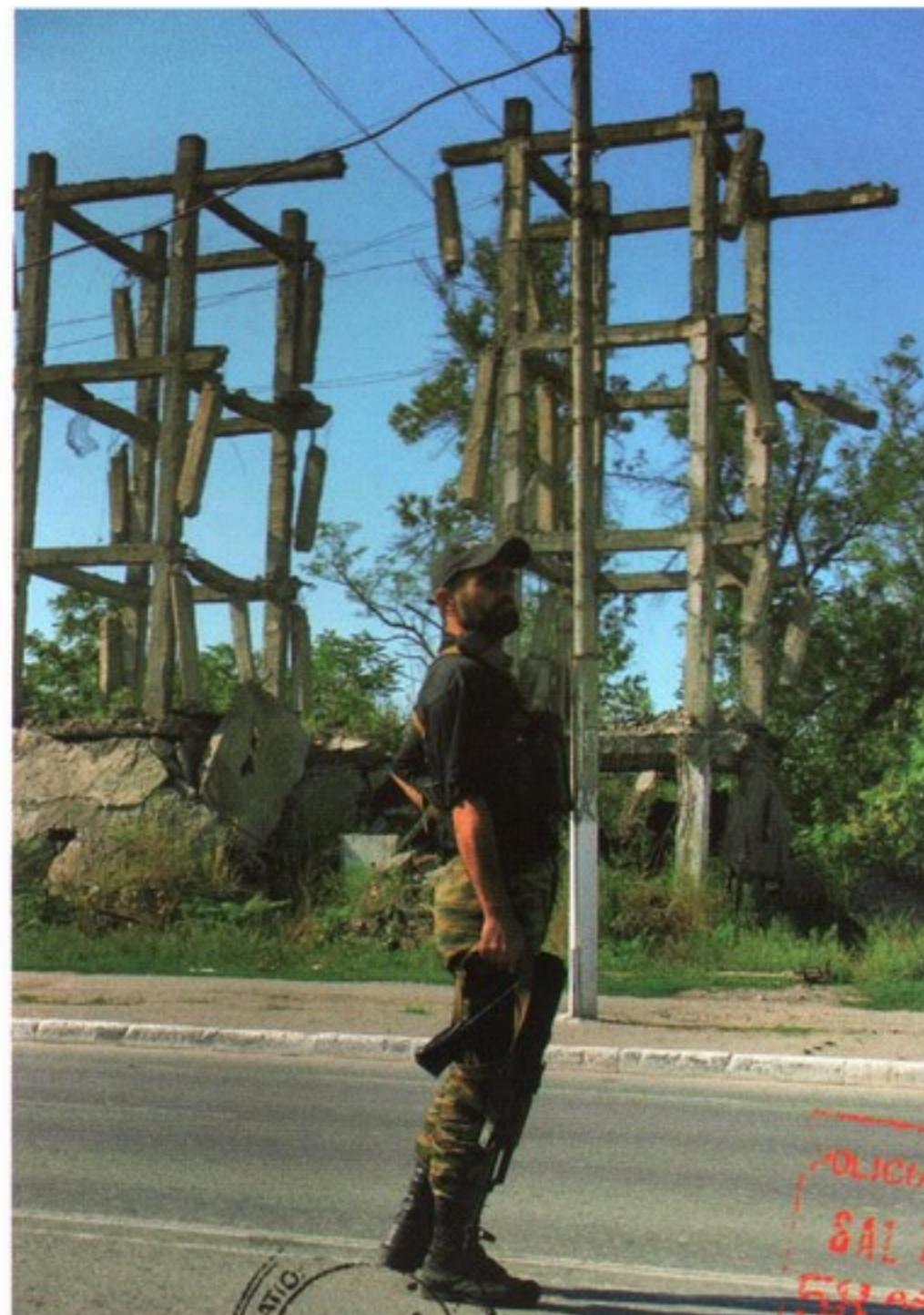

Туреччина
2006. У горах
Каппадокії.
Доцент.

Камбоджа 2007. Брудні, спітнілі,
смердючі, але щасливі.
Лексус.

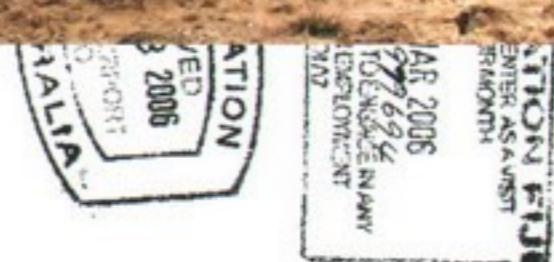
Чечня 2006.
Біля Грозного.
Чекушев.

Камбоджа 2007.
Доставка сала по
всюму світові.
Вінницький.

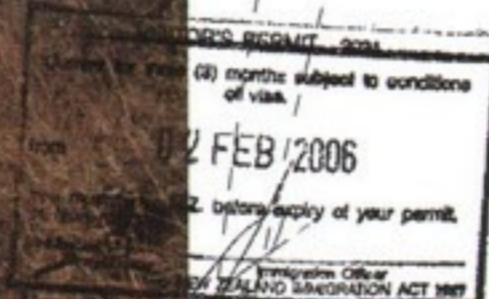
Росія 2007.
Федеральна
траса "Амур".
Синус.

51

Росія 2007.
Хонда Магна
на ім'я Зайка
відпочила, і
знову готова
накручувати
мілі на кардан.
Синус.

Росія 2007
Дорожній знак
"Кінець всіх
обмежень",
попереду повне
беззаконня.
Синус.

Чиж

Олег Чиж

32 роки, підприємець, проживає в місті Києві. Його гордість і сенс життя – це його діти. Скоро їх буде вже троє.

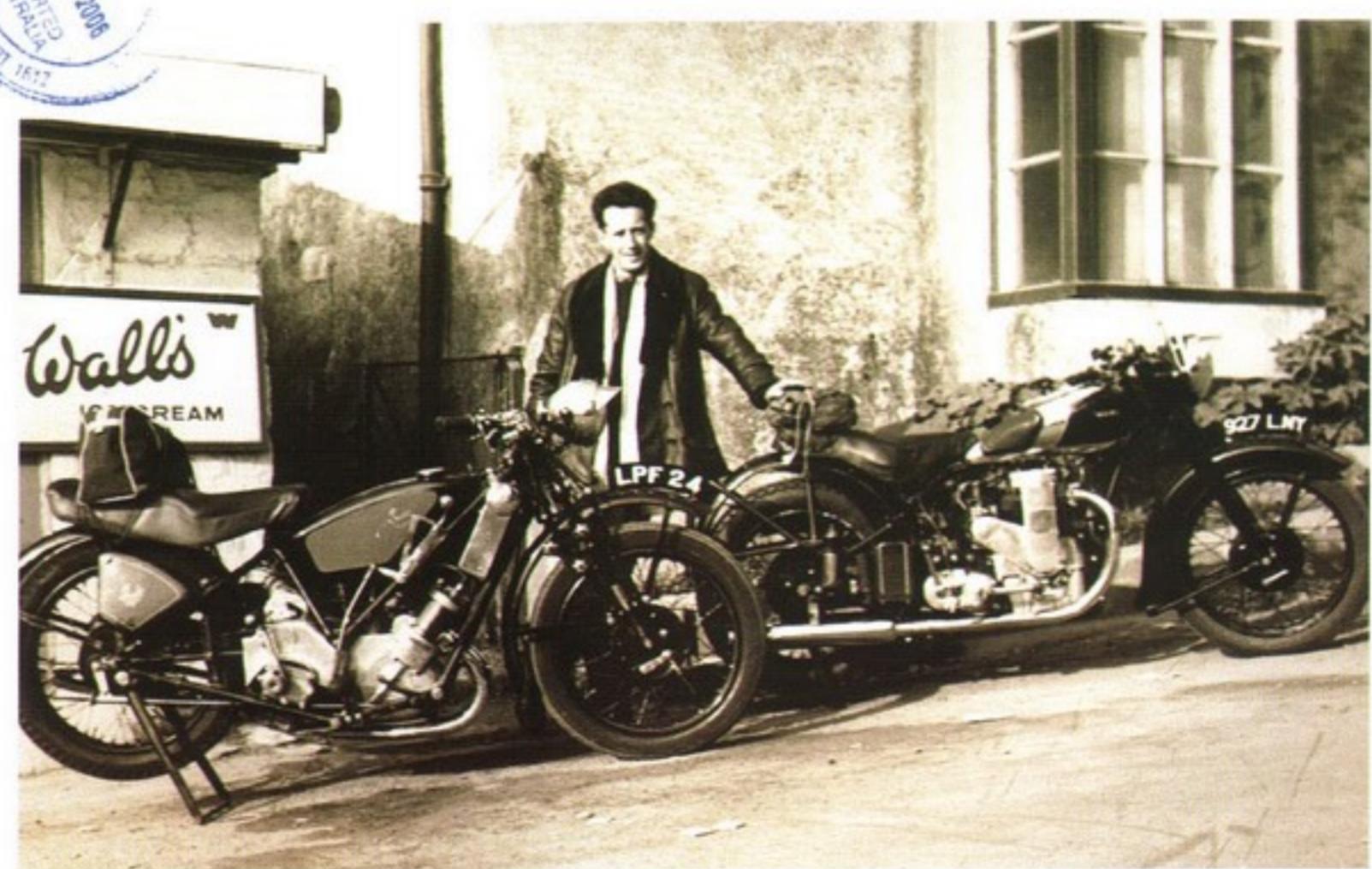
Проїхав на мотоциклі більше 100 000 кілометрів і 30 країн.

Посольство Нідерландів спочатку відмовило йому у видачі візи.

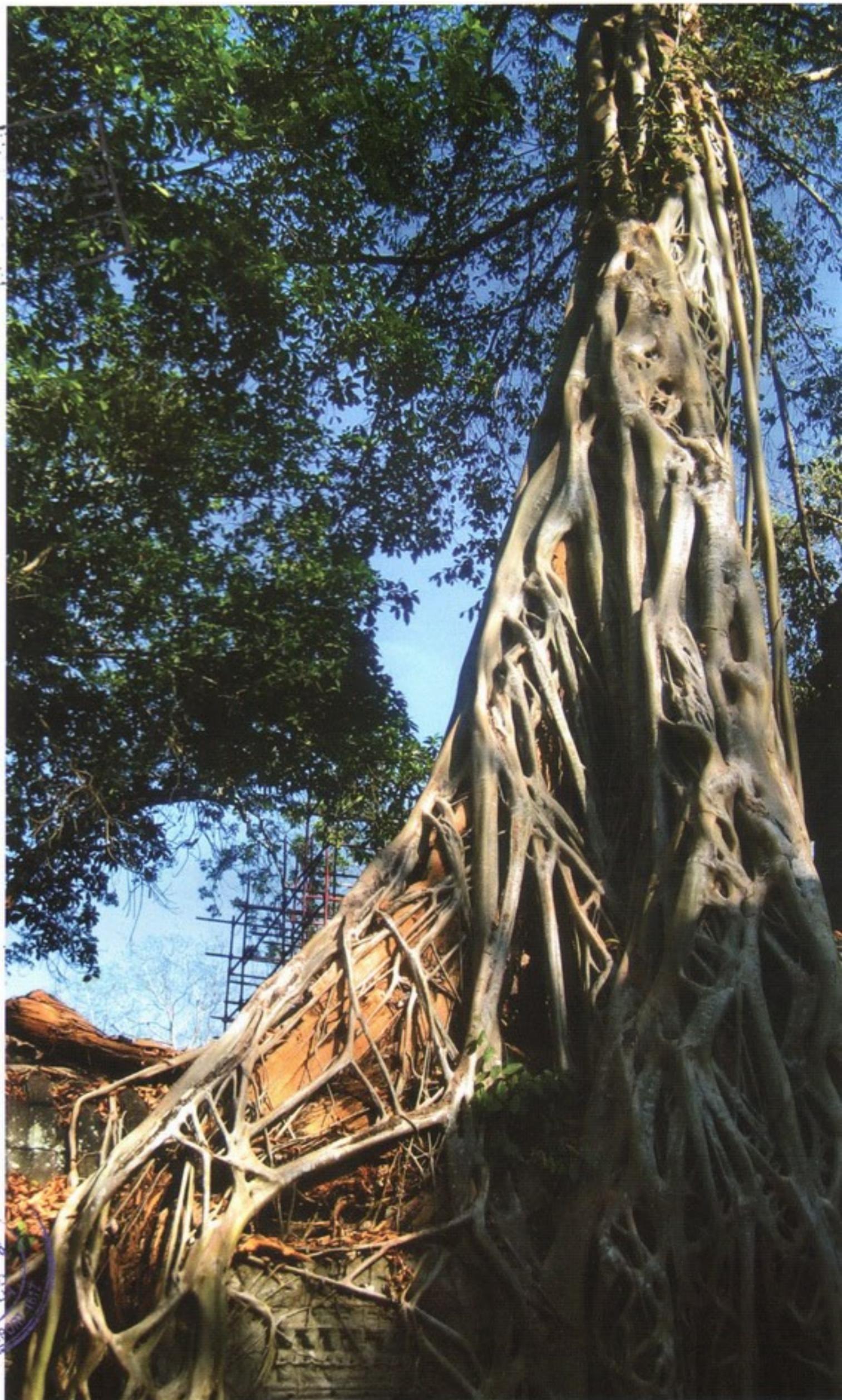
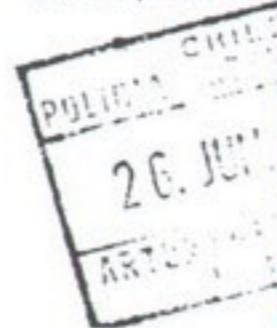
“ Що манить людей з дому? Мандри – це надзвичайний спосіб познайомитися з тими частинками самого себе, які могли б залишитися непізнаними для нас самих до самої смерті. Це спосіб віднайти в собі себе справжнього. Звичайне, життя – існування, з усіх боків обмежене стінами, які постійно будуємо ми самі, спираючись на буденне. Подорож допомагає подолати ці стіни. Коли вони зникають, ти раптом опиняєшся в глибині своєї душі, до цього незнаної. А ще: в дорозі ти стаєш безгрішним, як немовля... ”

Росія 2007. Вночі,
десь в районі
Сковородіно.
Синус.

Камбоджа 2007.
Дерево, що
йде корінням
у вічність.
Вінницький.

Росія 2007.
Кулак реального
байкера-
«ураліста».
Синус.

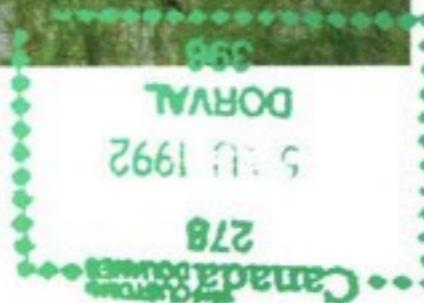

Афганістан
2007. Афганські
військові.
Синус.

У північному
Афгані вирощують
не тільки мак і
коноплю.
Синус.

Хорватія 2005.
Відгук війни.
Доцент.

Монголія 2007. Косинус -
член мотоклубу «Червоні
соколи», добра людина
і яскравий представник
спадкоємців Чингіс-хана.
Синус.

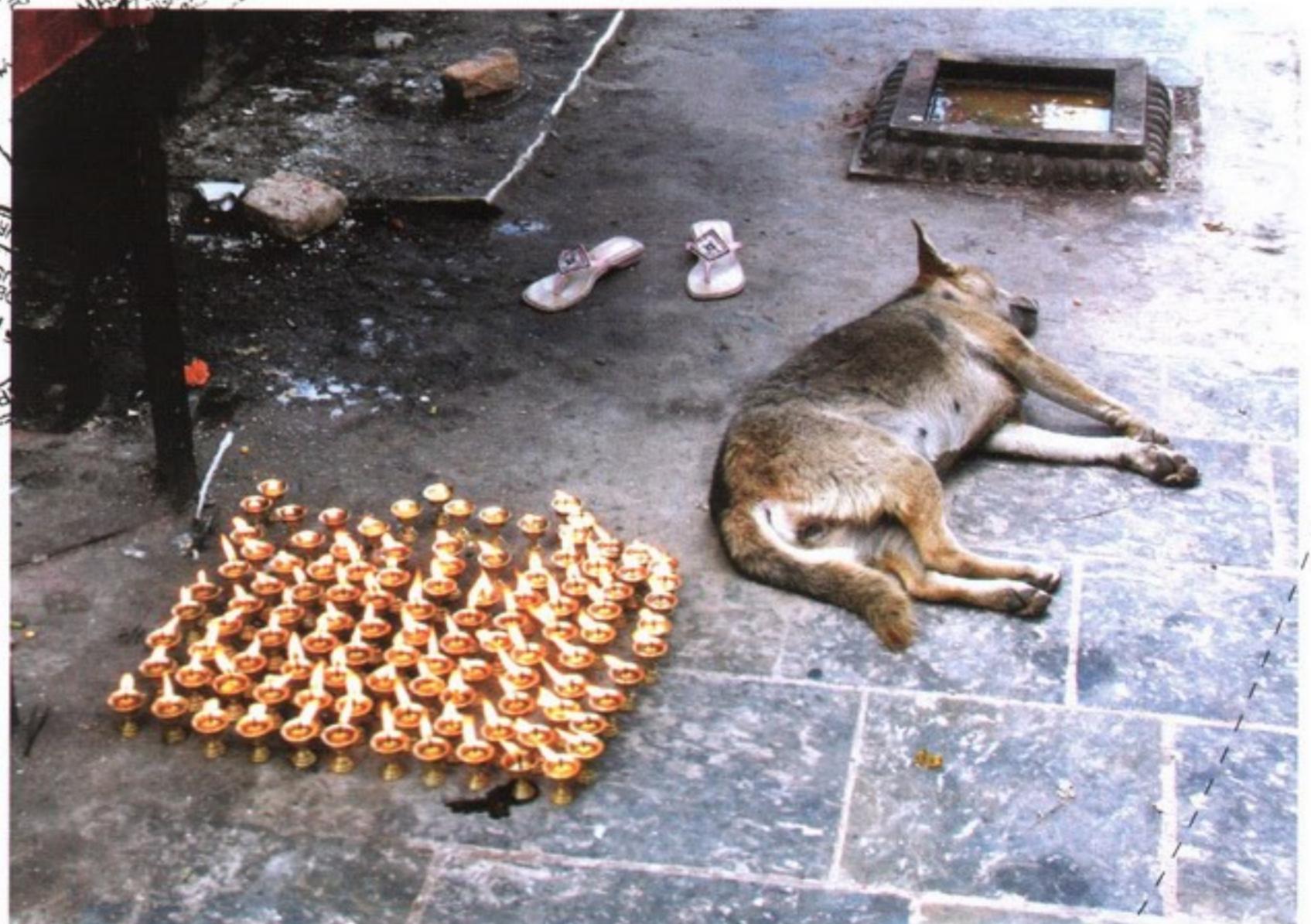

Монголія 2007.
Священний знак Ово.
Синус.

Монголія 2007.
Ранок в будинку
монгольського
ковбоя.
Синус.

Непал 2007.
Катманду, Swoyambhunath (Храм Мавп).
Синус.

Голандець

Олександр Буйволюк

33 року, агроном, проживає в місті Києві.

Всього за два роки проїхав на мотоциклі
приблизно 50 000 кілометрів.

“ Люди-и-и-и!!! Яка ж краса НАВКРУГИ! Та залиште ви всю
цю дріб'язковість, яка вас бентежить і примушує забути
про красу, що поруч!! Яка примушує вас знаходити
причини для війн і бійок, чи виправдовувати свою лінь
шаленою зайнятістю. Ти, який читає цей текст, коли
востаннє дивився на зоряне небо, захоплювався красою
природи, зустрічав світанок? Відкинь все, відкрий душу
і випусти потаємні бажання, відчуй присmak свободи,
дозволь вітру доріг розворушити Душу!!! ”

Монголія 2007.
Просунутий дизайнер
Ерка з Улан-Батора.
Синус.

Непал 2007. Куріння
гашишу шкодить
вашому здоров'ю.
Синус.

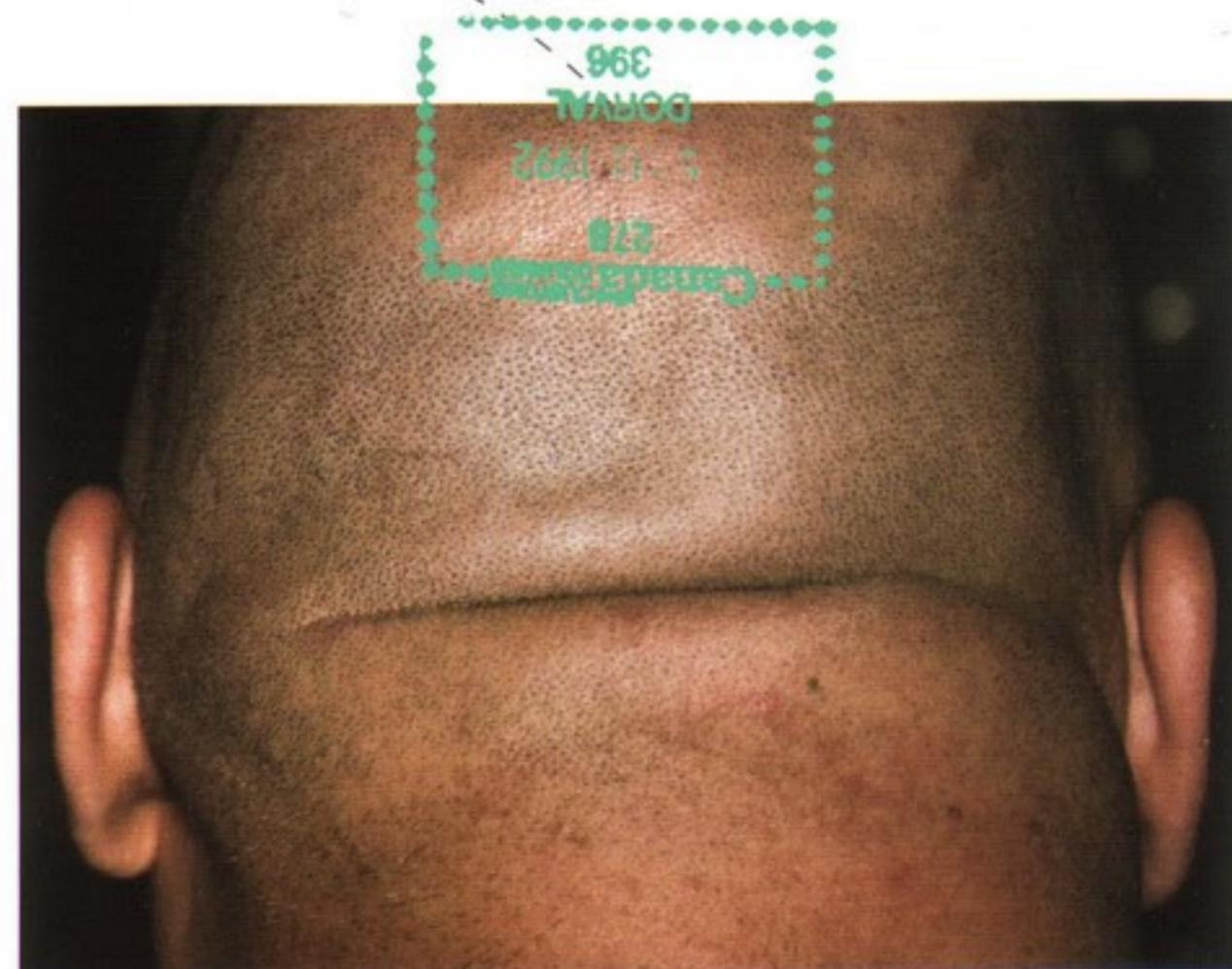

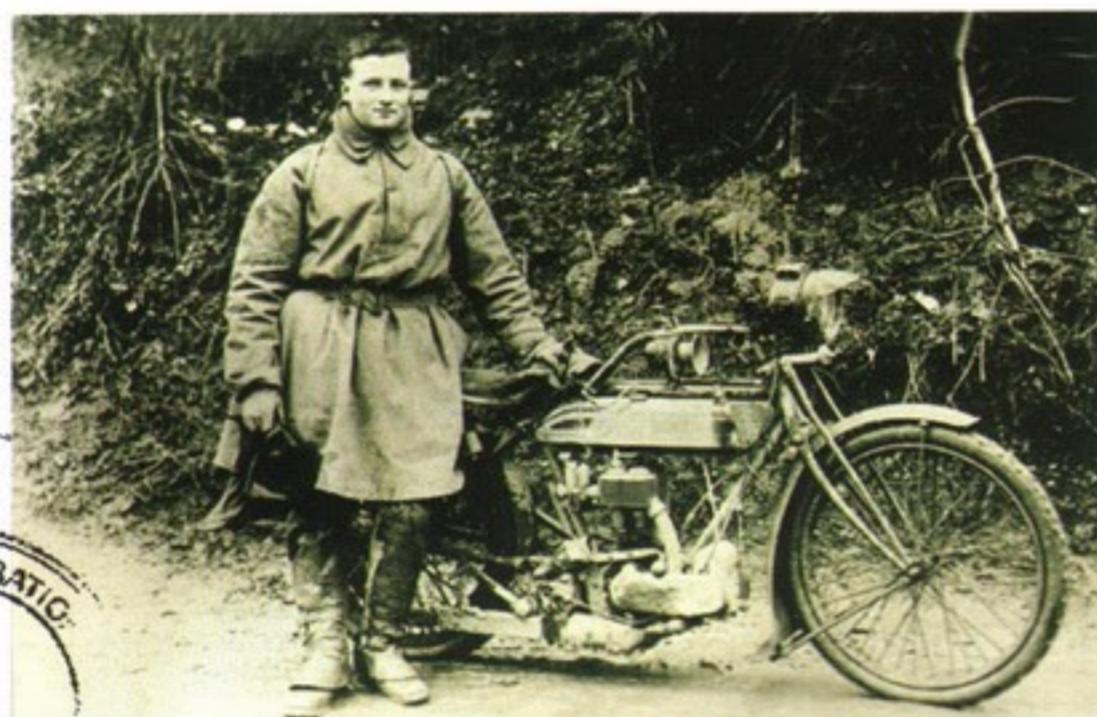

Ліван 2006.

Перевал в долину Бекаа, 3300 метрів над рівнем моря. Під колесами хмари.
Доцент.

Байкерський глобус

Йорданія 2006.
Покинуте місто Петра.
Чиж.

Йорданія 2006.
Пустиня Ваді-Рам.
Доцент.

Росія 2007. Рибінське
море - лютий.
Ворчун

Норвегія 2007.
Голден-роут. Перевал
через льодовик.
Доцент.

Оргкомітет:

Комікар:
Борис Альбертович Філатов

Куратор:
Петро Бевза

Координатор:
Олександр Сергійович Каменець

Адміністратори:
Ю. Цовбун, А. Ткаченко, С. Гончарова

Фото-редактор:
П. Золотарьов

Фотограф:
Ю. Крупна

Інтернет-підтримка:
А. Михайлов, О. Ісаєв, Г. Вагапов

Дизайнери:
С. Простов, А. Темчуріна

Редактор:
О. Кириленко

Асистент:
О. Карасевич

«Світлове та звуке оформлення»:
«Концерт-Техника»,
Akey-Group

Висловлюємо особливу подяку адміністрації історико-архітектурної пам'ятки «Музею Київська фортеця»

